

8/2025



ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

advent

Ježíš se brzy vrátí

str. 3

Zamyšlení modlitebního týdne
str. 4

Zamyšlení pro děti
str. 29



Ježíš se brzy vrátí

Půjdu a budu o tom vyprávět druhým

Advent – časopis Církve adventistů sedmého dne, číslo 8/2025, vychází v září 2025 – 10× ročně, ISSN 1210-3365, registrační číslo MK ČR 6982

Vydává: Církev adventistů sedmého dne, Londýnská 623/30, 120 00 Praha 2, www.casd.cz

Šéfredaktor: Vítězslav Chán, chan@adventorion.cz

Přeložil: Josef Hrdinka

Jazyková redakce: Eva Bělíčková, Marie Koukolová

Redakční rada: David Čančík, Jan Matoušek, Lukáš Jureček, Jan Kubík, Jan Libotovský, Daniel Márföldi

Technická redakce: JUPOS, s. r. o., Ostrava

Tisk: Tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Objednávky – ČR: +420 603 553 628, expedice@adventorion.cz; SR: +421 (043) 428 26 70, adventorion@adventorion.sk

Příspěvky zasílejte na: redakce@adventorion.cz

Foto: obálka, 2, 4, 6, 8, 11, 13, 14, 15, 17, 20, 21, 24, 26, 27, 28, 36, 53 – pexels.com; 5, 10, 12, 18 – wikipedia.org

Ilustrace v přednáškách pro děti: Mugi Kinoshuta

SOBOTA

4 | Naděje věků

Ted N. C. Wilson

NEDĚLE

8 | Nemám jiné ruce než ty tvoje

John Bradshaw

PONDĚLÍ

11 | Naše poslání

John Bradshaw

ÚTERÝ

14 | Dlouhé čekání

John Bradshaw

STŘEDA

17 | Zaujmut místo

John Bradshaw

ČTVRTEK

20 | Chraňme to nejcennější

John Bradshaw

PÁTEK

23 | Čestnost je nejlepší cestou

John Bradshaw

SOBOTA

26 | Až Ježíš přijde – věčný život s Ježíšem

Ellen Gould Whiteová

29 | Zamyšlení pro děti

Beth Thomasová

Jedním ze základních věroučných bodů Církve adventistů sedmého dne je učení o druhém příchodu Ježíše Krista. Je dokonce součástí názvu církve a potvrzuje tím naši naději. Křesťané na základě svědectví Písma během celých dějin prožívali naději, že Kristus opět přijde. Ježíš dal svým následovníkům toto zaslíbení: „*Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já*“ (J 14,1–3).

Stejně ujištění o Ježíšově návratu zopakovali i andělé, kteří při Kristově nanebevstoupení položili otázku Ježíšovým učedníkům: „*Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet*“ (Sk 1,11). Toto jsou ovšem pouze dvě z mnoha zaslíbení Bible, která nás ujišťují, že Ježíš se už brzy opět vrátí.

Během tohoto týdne modliteb se budeme zabývat možnostmi vyprávět dalším lidem o Kristově druhém příchodu. Zatímco nás kazatel John Bradshaw bude během poutavých přednášek provázet Písmem, uvažujme nad tím, jakou roli plníme ve zvěstování úžasné zprávy, že Ježíš brzy přijde. Poslední přednáška tohoto zvláštního týdne je textem z inspirovaných spisů Ellen G. Whiteové.

Samozřejmě že kromě čtení těchto důležitých zamyšlení budeme tento týden klást velký důraz na modlitby. Ať již budeme prožívat tento modlitební týden společně v místním sboru nebo v malých skupinách, s rodinou, on-line nebo třeba sami, spojme se ve společných modlitbách a prosíme Boha o vylití Ducha svatého, aby Boží dílo na světě mohlo být dokončeno a my jsme mohli jít domů. Přijměme Boží požehnání spolu s obnoveným závazkem Bohu: „*Chci jít a vyprávět dalším lidem o Kristově druhém příchodu!*“

– Ted N. C. Wilson, bývalý předseda Generální konference
Církve adventistů sedmého dne



Autorem celé série přednášek modlitebního týdne je John Bradshaw. Je ředitelem televizního vysílání It Is Written (Je psáno). Tento bývalý rozhlasový moderátor během svého dospívání uvěřil a později sloužil jako evangelista a kazatel v různých sborech. V lednu roku 2011 se stal členem týmu vysílání It Is Written. Jako evangelista se účastnil více než stovky evangelizačních kampaní, při kterých kázal Boží poselství na šesti kontinentech. Pořady televizního vysílání It Is Written společně s jeho každodenními biblickými vstupy Every Word sledují diváci na celém světě. John má za manželku Melissu, se kterou vychovávají dvě děti. Žijí poblíž města Chattanooga, ve státě Tennessee.

Naděje věků

Druhý příchod Ježíše v poselství církve.

Nečekané a zásadní události po celém světě nám připomínají, že svět se rychle mění. Svět stále častěji postihují rozsáhlé přírodní kalamity a katastrofy vyvolané lidmi. Politickou situaci v mnoha zemích světa je téměř nemožné vyřešit. Upadá společenská a kulturní morálka. Globální ekonomika se pohybuje na hraně a každou chvíli se může propadnout do celosvětového ekonomického chaosu. Ekumenické hnutí se uchyluje ke kompromisním řešením různých situací. Samozřejmě že s ostatními křesťany musíme vždycky jednat přátelsky a pozitivně, ale musíme být zároveň obezřetní, abychom se nespojili s ekumenickými nebo jinými skupinami, které podrývají ty body biblické věrouky, které jsou pro Církev adventistů sedmého dne důležité.

Rychlé střídání významných událostí na celém světě nám ukazuje na to, že se blíží ona klíčová událost, která navždy změní životy lidí – druhý příchod Ježíše Krista! Naplní naděje všech věřících, kteří žili v průběhu mnoha staletí.

Prorok Izajáš popisuje tuto slavnou událost takto: „*V onen den se bude říkat: „Hle, to je náš Bůh. V něho jsme skládali naději a on nás spasil. Je to Hospodin, v něhož jsme skládali naději, budeme jásat a radovat se, že nás spasil“*“ (Iz 25,9). Ž 50,2,3 uvádí: „*Ze Sijónu, místa dokonalé krásy, zaskvěl se Bůh, přichází Bůh náš a nehodlá mlčet. Před ním jde oheň sžírající, vichřice běsní kolem něho.*“

Také Ježíš svým učedníkům dal jasné ujištění: „*V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil*

místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já. A cestu, kam jdu, znáte“ (J 14,2.3).

Stejné zaslíbení několikrát naléhavě opakuje ve Zj 22: „*Hle, přijdu brzo. Blaze tomu, kdo se drží prorocství této knihy“ (Zj 22,7). „Hle, přijdu brzo, a má odplata se mnou; odplatím každému podle toho, jak jednal“ (Zj 22,12) a „Ano, jistě přijdu brzo“ (Zj 22,20).*

Jak brzy je „brzy“?

Klademe si otázku, jak brzy je „brzy“ – jak rychle to bude? Z našeho lidského pohledu – zvláště v dnešním světě sociálních médií – se odehrává všechno velmi rychle. Adventisté hovoří o blízkém druhém příchodu Krista již více než 180 let. To se už může zdát jako věčnost. Někteří lidé jsou rozčarování a ztratili vědomí naléhavosti Kristova druhého příchodu, které by mělo ovlivňovat všechny oblasti života adventistů sedmého dne. Nemělo by nás to ovšem překvapit. V 2Pt 3,3.4 čteme: „*Především vám chci říci, že ke konci dnů přijdou posměvači, kteří žijí, jak se jim zachce, a budou se posmívat: „Kde je ten jeho zaslíbený příchod? Od té doby, co zesnuli otcové, všechno zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření.“ Petr říká, že tito posměvači „záměrně zapomínají“ na to, že Bůh stvořil nebe i zemi a že na svět uvedl celosvětovou potopu.*

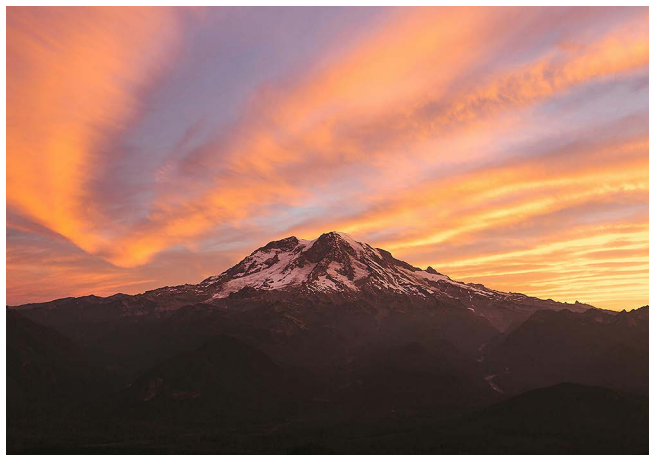
Potom uvádí varování, že jednoho dne bude všechno zničeno ohněm. V následující pasáži přináší důležité poučení a povzbuzuje věřící: „*Ale tato jedna věc kež vám nezůstane skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a ,tisíc let jako jeden den‘. Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli*

k pokání“ (2Pt 3,8.9). Jelikož země a všechno, co je na ní, se rozplyne, máme přemýšlet o tom, „jak svatě a zbožně musíte žít vy, kteří dychtivě očekáváte příchod Božího dne! ... Proto, milovaní, očekáváte-li takové věci, snažte se, abyste byli čisti a bez poskvrny a mohli ten den očekávat beze strachu před Božím soudem“ (2Pt 3,11–14).

Důležité povolání

Bůh nás povolal, abychom mu jako lidé očekávající jeho příchod zůstávali nablízku a dovolili mu, aby nás vedl. V listu Židům nacházíme povzbudivý výrok: „*Neztrácejte proto odvahu, neboť bude bohatě odměněna. Potřebujete však vytrvalost, abyste splnili Boží vůli a dosáhli toho, co bylo zaslíbeno. Vždyť už jen ,docela krátký čas, a přijde ten, který má přijít, a neopozdí se. Avšak můj spravedlivý – říká Bůh – bude žít, protože uvěřil. Kdo by však odpadl, v tom nenajdu zalíbení.‘ Ale my přece nepatříme k těm, kdo odpadají a zahynou, nýbrž k těm, kdo věří a dosáhnou života“ (Žd 10,35–39).*

Bůh nás i dnes oslovuje svým Slovem. Nedovolte, aby nás někdo připravil o naději příchodu Ježíše Krista, protože on skutečně přijde brzy!





Předávání zprávy

Stav světa, který se v současné době zhoršuje, by nás měl vést k přípravě na druhý Kristův příchod a k ochotě předávat dobrou zprávu tří andělů ze Zjevení 14. Někdo může sice namítnout, že tato poselství jsou politicky nekorektní či nevhodná, a proto bude lepší o nich nehovořit; nicméně poselství tří andělů jsou ta nejdůležitější slova, která nám byla svěřena. Jsou jádrem naší teologie a důvodem existence úžasné Boží církve ostatku.

Ellen Whiteová napsala v knize *Svědectví pro církev* toto: „Ve zvláštním smyslu Bůh určil Církev adventistů sedmého dne ve světě za strážce a nositele světla. Předal jí závěrečné varování pro hynoucí svět. ... Svěřil jí nesmírně závažný úkol – aby světu předávala poselství, které přinesli tři andělé v knize Zjevení. Žádný jiný úkol není takto důležitý. Církev nesmí dovolit, aby její pozornost pohltilo cokoliv jiného.“¹

Tato tři zásadní poselství pro závěrečnou dobu nacházíme v knize Zjevení 14,6–12. Ellen Whiteová uvádí, že první a druhé poselství už předávali první adventisté. Třetí poselství má doplnit první dvě a musí zaznít krátce před návratem Ježíše. Všechna tato poselství společně se stanou závěrečnou Boží výzvou tomuto světu, aby se připravil na setkání s Ježíšem.

Bůh nás vybavil poselstvím i svoji mocí, abychom prožívali vzrušující budoucnost zvěstováním těchto důležitých poselství při dokončení velkého Božího díla. Abychom to však dokázali, musíme se bezvýhradně spoléhat na Ježíše a na moc Ducha svatého. Bůh nás připravuje na zvláštní událost, která se brzy začne odehrávat – na vylití pozdního deště Ducha svatého. Když získáme tento mimořádný dar, Bůh bude naším prostřednictvím mocně působit a svým poselstvím zasáhne celý svět. Teprve potom nastane konec.

¹ Ellen G. White, *Testimonies for the Church* (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1948), sv. 9, s. 19.

Spoléhání na Boha

Ježíš přijde brzy! Musíme se naprosto spolehnout na jeho milost a spravedlnost. Musíme také věrně plnit poslání, které nám svěřil. Apoštol Petr napsal: *„Den Páně přijde, jako přichází zloděj. Tehdy nebesa s rachotem zaniknou, vesmír se žárem roztaví. ... Když tedy se toto vše rozplyne, jak svatě a zbožně musíte žít vy, kteří dychtivě očekáváte příchod Božího dne! V něm se nebesa roztaví v ohni a živly se rozpustí žářem. Podle jeho slibu čekáme nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost“* (2Pt 3,10–13).

Jako adventisté sedmého dne usilujeme opravdově o nové nebe a novou zemi a těšíme se na ně? Zastáváme velké Boží pravdy zjevené v Písmu a zvěstujeme věrně Boží poselství předané třemi anděly ze Zjevení 14? Znají všichni lidé, se kterými se setkáváme, naši věrnost Bohu? Jsme přesvědčení, že Bůh má s církví ostatku zvláštní záměr? Tím nechceme říci, že jsme důležitější než jiní! Všichni potřebujeme Boží spásnou milost a jeho milosrdenství. Avšak Bůh nás, adventisty sedmého dne, povolal, abychom světu předali jeho závěrečné poselství a hájili jeho pravdu, i kdyby se zhroutilo samotné nebe. Bůh nás vyzývá, abychom byli jeho věrnými svědky v dnešním sekulárním, materialistickém a postmoderním světě.

Radostné očekávání

Zanedlouho uvidíme na východní obloze malý a tmavý oblak veliký jako lidská dlaň. Bude se zvětšovat a bude stále jasnější – celé nebe se připravilo na vyvrcholení dlouhých dějin naší Země. Stane se zázrak a oblak uvidí všichni lidé. A uprostřed zástupů andělů bude Ten, na koho jsme čekali: Nebude to

pokorný a zraněný Beránek ani Velekněz, ale Král králů a Pán pánů, Ježíš Kristus, náš Vykupitel! Vzhledneme k němu a zvoláme: „Toto je Bůh, na kterého jsme čekali.“ Kristus se podívá dolů a řekne: „Správně, služebníci dobří a věrní, ... vejděte a radujte se u svého pána.“ Budeme uchváteni v oblacích vzhůru vstříc Pánu, půjdeme domů, abychom s ním byli navždy!

Bůh nám zaslíbil svoji moc k dokončení jeho díla. Na svůj lid vyleje pozdní déšť, aby zvěstoval poselství tří andělů a dokončil své dílo prostřednictvím sjednocené církve. Zaměřme svoje životy, energii, talenty, zdroje a čas na dokončení Božího díla, abychom v Boží moci získali co nejvíce ztracených lidí a mohli už jít domů!

O autorovi

Ted N. C. Wilson sloužil jako předseda Generální konference Církve adventistů sedmého dne v letech 2010–2025.

Otázky k diskusi

- Jak můžeme rozumět biblickému výrazu „brzy“, když Kristus stále nepřichází?
- Jak si můžeme udržet identitu „církve ostatku“, a přitom se vyhnout pasti pýchy a výlučnosti?
- Co tvoří jádro poselství tří andělů ze Zjevení 14?
- Jakým taktním, věrným a přitom účinným způsobem můžeme zvěstovat poselství tří andělů postmoderním lidem?
- Jakou roli ve zvěstování hrajeme my a jakou Bůh skrze Ducha svatého?



Nemám jiné ruce než ty tvoje

**Člověk se může rozhodnout opustit Boha,
avšak Bůh neopouští ztracené.**

V kalifornském San Diegu ulomili vandalové ruce z Ježíšovy sochy, která stojí před jedním kostelem. Správce kostela později umístil tam, kde ho mohli vidět i projíždějící motoristé, nápis. Spíše, než aby obviňoval ty, kdo napáchali škodu, sdělil lidem poselství, které oslovuje svět. Nápis totiž zní takto: „Nemám jiné ruce než ty tvoje“.

Krátce předtím, než Ježíš odešel ze světa do nebe, řekl svým nejbližším přátelům: „*Budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země*“ (Sk 1,8). Tato slova jsou opakováním Ježíšova výroku, který už zaznamenal Matouš: „*Jděte ke všem národům a ziskávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal*“ (Mt 28,19.20).

Velké pověření nám sděluje důležitou pravdu. Ježíš nemá jiné ruce než ruce svých následovníků. Když se loučil se svými učedníky, vyzval je, aby oslovili ztracený svět spásným poselstvím evangelia. Odhaduje se, že z dnešních zhruba osmi miliard lidí na světě méně než dvě a půl miliardy jsou křesťané². Mnozí z přibližně pěti a půl miliardy lidí, kteří křesťané nejsou, nikdy neslyšeli o Ježíši ani o kříži. Jak tedy může církev nebo její členové ovlivnit tak obrovskou populaci?

Ztracení lidé

Lukáš v 15. kapitole zaznamenal tři podobenství, kterými Ježíš povzbuzuje věřící, aby získali odvahu předávat druhým poselství o něm. Přestože

² Pam Wasserman, „Světová populace podle náboženství: Globální mozaika víry“, 12. ledna 2024, <https://populationeducation.org/world-population-by-religion-a-global-tapestry-of-faith/>.

se podobenství podobají, zdůrazňují různé pravdy.

Když marnotratný syn ztratil všechno, o čem si myslel, že mu přinese štěstí, byl vyléčen ze své sebestřednosti. Vzpomínal na lásku, kterou prožíval ve svém domově. Bez prostředků a pokoren okolnostmi se rozhodl vrátit domů. Pokud by se mohl znovu shledat se svým otcem, byl ochoten přijmout roli sluhy. Podobenství o ztraceném synu nám říká něco důležitého o Bohu. I když se člověk rozhodne Boha opustit, Bůh ztraceného člověka nezavrhne. Když pásł vepře a žaludek mu svíral hlad, pocítil, jak Boží Duch působí na jeho srdce a „šel do sebe“ (L 15,17). Duch svatý dodnes působí na srdce lidí pronásledovaných hříchem a vybízí je, aby se vrátili do bezpečí, k Bohu, který je miluje. Bůh pomáhá ztraceným lidem najít cestu zpátky domů.

Na rozdíl od ztraceného syna, mince ztracená v domě majitelky nevěděla, že se ztratila. Majitelka zametala dům a hledala tak dlouho, dokud svoji cennou minci nenašla. Žena, která ztratila svou stříbrnou minci, ztratila něco cenného. Další podobenství líčí příběh muže, který ztratil pouze jedno procento ze svého stáda ovcí. Koně je možné prodat za milionové sumy, býky a krávy za desítky tisíc, ale běžná ovce nemá žádnou zvláštní cenu. V podobenství o ztracené ovci však pastýř opouští devadesát devět ovcí a vydává se do nebezpečné krajiny, aby přivedl zpět tuto jedinou.

Je zvláštní, že pastýř vůbec věděl, že jedna z jeho ovcí chybí. Pouhým pohledem je takřka nemožné rozlišit rozdíl mezi stem a devadesáti devíti ovci. Tento pastýř určitě dobře znal svoje stádo, což vypovídá o tom, že i Bůh má svoje svéhlavé děti nesmírně

rád. Bůh dobře vnímá, když se některé z jeho dětí zatoulá, a zajímá se o každé své dítě natolik, že byl ochoten uskutečnit tu nejnákladnější záchranou misi v dějinách vesmíru.

Ellen Whiteová v knize *Touha věků* napsala, že „... jeden jediný člověk má takovou cenu, že celé světy ve srovnání s ním jsou bezvýznamné.“³ Otázka, kterou Ježíš položil farizeům, dnes platí i v jeho církvi: „*Má-li někdo z vás sto ovcí a ztratí jednu z nich, což nenechá těch devadesát devět na pustém místě a nejde za tou, která se ztratila, dokud ji nenalezne?*“ (L 15,4). Byla to řečnická otázka. Samozřejmě že by hledali ztracenou ovci! Avšak při jiné příležitosti Ježíš řekl: „*A oč je člověk cennější než ovce!*“ (Mt 12,12).

Co Bůh vidí

Při procházce blízko svého domova jsem uslyšel, jak nedaleko mne něco potichu spadlo na zem. Když jsem se pozorně podíval uviděl jsem malého, podivného tvora s něčím, co připomínalo oči, a se dvěma tykadly, která se pohybovala ze strany na stranu. Vyfotil jsem tohoto tvora podobného housence



³ Ellen G. Whiteová, *Touha věků*, Advent-Orion, Praha 2000, s. 366.



Samařská krajina

a doma jsem snímek ukázal manželce. Okamžitě se mne zeptala: „Kde jsi to uviděl? Musíme ji zachránit! Okamžitě mě tam doved!“ Vzala krabičku, šli jsme na ulici a ona tohoto tvora dala do krabičky a přinesla domů. Když se pozorněji podívala, zjistila, že jde o larvu motýla otakárka východního.

Doma pro larvu připravila místo a vložila ji do jejího nového prostředí.

Otázky k diskusi

- Co je klíčovou myšlenkou „Velkého pověření“ (Mt 28) a koho jím Ježíš pověřil?
- Jaké skupiny ztracených popisují Ježíšova podobenství z Lukáše 15?
- Proč se Bůh při záchraně ztracených spoléhá na církev a na jednotlivé věřící?
- Co nás Ježíš učí, že máme vidět v hříšných a ztracených lidech?

Potom jsme ji několik dalších dní sledovali, ale zdálo se, že se vůbec nemění. Ale o pár týdnů později jsem od manželky dostal zprávu. Nadšeně mi napsala: „Podívej se na tuto fotku!“ Ve chvíli, kdy se nikdo nedíval, se objevil krásný žlutočerný motýl. V teplém slunečním jasu roztáhl křídla, vzněsl se vysoko do vzduchu a odletěl neznámo kam.

Já jsem v onom tvoru viděl pouze jakéhosi brouka, moje žena věděla, co by se z něj mohlo vylíhnout, a projevila o něj zájem. Tam, kde my vidíme ztraceného člověka, Bůh vidí člověka proměněného odvážným svědectvím pravdy. Tam, kde my vidíme někoho, kdo pohrdá Biblí, Bůh vidí možného učitele duchovních pravd, kazatele nebo misionáře. Tam, kde my vidíme zanedbaného člověka, Bůh vidí někoho, koho může proměnit a pak použít ke zvěstování evangelia dalším lidem.

Pokud ony miliardy lidí ve světě nepoznají spasení v Ježíši Kristu, jejich život skončí v hrobě. Abychom někoho oslovili dobrou zprávou evangelia, musíme projevit opravdový soucit. Někteří viděli pouze muže posedlého démonem, ale Ježíš v něm viděl misionáře, který po svém uzdravení „... odešel a začal zvěstovat v Dekapoli, jak veliké věci mu učinil Ježíš; a všichni se divili“ (Mk 5,20). Samařská žena okamžitě po svém setkání s Ježíšem u studny spěchala do své vesnice jako zvěstovatelka evangelia: „*Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem dělala. Není to snad Mesiáš? ... Mnoho Samařanů z onoho města v něho uvěřilo pro slovo té ženy, která svědčila: „Všecko mi řekl, co jsem dělala“*“ (J 4,29.39).

„*A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům, a teprve potom přijde konec*“ (Mt 24,14). Ježíš dnes vyzývá svoji církev slovy: „Já nemám jiné ruce než ty tvoje.“



Naše poslání

**Lidi, kteří po zklamání i nadále věřili, Bůh pověřil,
aby přinesli světu evangelium.**

Zapomenout může být snadné

Zapomenout na schůzku nebo kam jsme si položili klíče není nic neobvyklého. Ale jak může někdo zapomenout na téměř pět a půl tuny zlata?

Zlatého Buddhu v dnešním Thajsku kdysi pokryli omítkou, aby zabránili jeho odcizení. Časem se zapomnělo na to, že pod vrstvou omítky je zlatý Buddha a sochu uložili pod jednoduchou plechovou střechu. Trvalo to dlouhých 200 let, než se zjistilo, jakou hodnotu tato socha má. Teprve když při přemísťování spadla a odlomila se část omítky, objevilo se zlato, které omítkou zakrývala. Dnes je zlatý Buddha vystaven v krásném chrámu poblíž řeky Chao Phraya v centru Bangkoku.

Po celé generace se nevědělo, že zlatá socha má hodnotu přesahující 250 milionů amerických dolarů⁴.

Je ovšem možné zapomenout i na něco mnohem důležitějšího. V úvodu knihy *Poslové naděje a lásky* (Skutky apoštolů) čteme toto: „Bůh si vyvolil církev, aby se stala nástrojem ke spasení lidí. Byla založena, aby sloužila, a jejím posláním je přinášet světu evangelium.“⁵ Bylo by tragické, kdyby církev zapomněla na důvod své existence.

Prorokuj znovu

Zjevení 10. kapitola líčí příběh, který často nazýváme „Velké zklamání“. Následovníci baptistického kazatele

⁴ Odhaduje se, že v roce 2013 měla hodnotu 250 milionů amerických dolarů (Howard Hillman, „Zlatá socha Buddhy: Tipy na cesty, kterým můžete věřit.“ https://www.hillmanwonders.com/thailand/golden_buddha_statue.htm#google_vignette).

⁵ Ellen G. Whiteová, *Poslové naděje a lásky*, Advent-Orion, Praha 2005, s. 9.

William
Miller



Williama Millera v roce 1844 toužebně očekávali návrat Ježíše Krista. Bible popisuje jejich zkušenost tak, že zpočátku byla sladká jako med, ale krátce nato velice zhořkla. Bůh však této zklamané skupině věřících dal jasný pokyn: „*Znovu musíš prorokovat proti mnoha lidem, národům, jazykům a králům*“ (Zj 10,11; Petrů). Lidé, kteří vírou překonali zklamání, dostali od Boha pověření, aby přinesli světu evangelium.

Poslání církve se nezměnilo od okamžiku, kdy si zklamaní millerité uvědomili, že se Ježíš nevrátí podle jejich očekávání. Pokud se něco změnilo, pak jen to, že toto pověření je ještě naléhavější. Jan dále v knize Zjevení píše o třech andělech, kteří sdělují poselství, které v závěrečné době musí zasáhnout celý svět. „*Pak jsem uviděl jiného anděla, letěl vysoko na nebi. Nesl věčně platné radostné poselství, aby ho zvěštoval obyvatelům na zemi, každému národu, kmeni, jazyku i pokolení. A volal silným hlasem: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, protože přišla chvíle jeho soudu. Pokloňte se tomu, který stvořil nebe i zemi, moře i prameny vod“*“ (Zj 14,6,7; Petrů).

Druhý anděl varuje před Babylónem, který vyvolává duchovní zmatky a říká, že „padlý“ Babylón omámil svět svým opojným vínem. Hned nato následuje nekompromisní poselství třetího anděla, které upozorňuje na to, že lidé, kteří se zapojili do velkého odpadnutí v závěrečné době, nebudou zachráněni.

Závěr poselství tří andělů popisuje věřící, kteří jsou připraveni setkat se s Ježíšem při jeho příchodu. „*V tom je základ vytrvalosti křesťanů, kteří zachovávají příkázání Boží a víru v Ježíše*“ (Zj 14,12; Petrů). Tato pasáž definuje důvod existence církve – má zvěstovat evangelium každému stvoření pod nebem. Jakmile církev zapomene na své poslání, začne stagnovat, upadat a zanedbávat svoje poslání: představovat „světu plnost jeho božství a moci“, „zvěstovat jeho slávu“, a dokonce i „nebeským vládám a mocnostem“ představit úplný a dokonalý projev Boží lásky.⁶

Církev jako životodárná řeka

Prorok Ezechiel přirovnává poslání církve k řece, která vytéká z Božího chrámu. Zpočátku malý potůček se nakonec stal „potokem, který se už nedal přebrodit“ (Ez 47,5). Jak řeka proučila pustinou, zavlažovala „*rozličné ovocné stromy, jemuž nebude vadnout listí, jež nepřestane plodit, ale každý měsíc přinese rané plody, neboť vody, které je zavlažují, vytékají ze svatyně. Jeho ovoce bude sloužit za pokrm a jeho listí jako lék*“ (Ez 47,12). Tato řeka, představující církev nesoucí evangelium světu, vtékala do Mrtvého moře a „*uzdravila*“ jeho vody (verš 8). „*Každý hemžící se živočich bude žít všude, kam se vlévá potok. A ryb bude*

⁶ Tamtéž, s. 9.



velmi mnoho. Neboť kam se vlévají ony vody, tam se vody moře stávají zdravými a zůstane naživu všechno tam, kam se ten potok vlévá“ (Ez 47,9).

Řeka uzdravovala a přinášela život všude tam, kam tekla. Stejně má působit i církev. Protože církev má poselství o ukřižovaném, vzkříšeném Spasiteli, který brzy přijde, má šířit vůni života v dnešním zraněném a zmateném světě. Církev bude úspěšně kráčet vpřed a oslaví Boha jedině tehdy, pokud bude vyvyšovat Ježíše a upozorňovat na jeho brzký návrat.

Středoškolští studenti fyziky se učí definici setrvačnosti: „Těleso setrvává v klidu nebo v rovnoměrném přímočarém pohybu, dokud vnější síla nezpůsobí změnu jeho rychlosti nebo směru.“ Mnozí z těchto studentů později zjistí, že setrvačnost může silně ovlivňovat i církev; strnulé sbory zůstávají nehybné a odolávají vlivům, které by mohly změnit jejich rychlost a směr. Církev však pověřilo samotné nebe, aby byla vším jiným, než aby byla statická či nehybná. Ježíš povolal církev, aby byla v pohybu, aby „šla“, jak ji zavazuje Velké pověření z Mt 28.

Boží vůle pro církev je jednoznačná. Bůh nás povolal, abychom světu přinesli evangelium. Často se hovoří o tom, že společnost je obtížné oslovit. Ellen Whiteová napsala: „Na celém světě jsou muži a ženy, kteří toužebně vzhlíží k nebi. Modlitby, slzy a otázky lidí, kteří touží po poznání, milosti a Duchu svatém, stoupají vzhůru. Mnozí stojí na prahu Božího království a čekají jen na to, až do něj budou uvedeni.“⁷ Lidé na celém světě čekají, až budou shromážděni.

Otázky k diskusi

- Jaké poslání svěřil Bůh církvi? Jak bychom je seřadili podle důležitosti?
- Stalo se někdy v dějinách, že by církev zapomněla na poslání zvěstovat světu evangelium?
- Co nám o poslání církve říkají pasáže ze Zj 10 (prorokuj znovu) a Zj 14?
- Podle čeho se pozná „nehybný sbor“ a jak je možné jej „uvést do pohybu“?

⁷ Tamtéž, s. 64.



Dlouhé čekání

Znamení doby jsou ukazatele,
které nás informují, po jaké cestě jdeme.

Čekání nebývá snadné

Když se v listopadu 2023 v severních Himalájích zhroutila část tunelu ve výstavbě, za hromadou suti zůstalo uvězněných 41 dělníků. Téměř pět kilometrů dlouhý tunel měl zlepšit přístup k hinduistickým poutním místům a urychlit ekonomický rozvoj území. Stavba probíhala v oblasti, kterou jeden geolog popsal jako „pohyblivou masu horniny“ náchylnou k sesuvům. Po řadě neúspěšných pokusů o záchranu uvězněných dělníků pomocí speciálních strojů se tým 24 horníků pustil do ručního prokopávání masy suti a kamenů. Nakonec byla snaha úspěšná a záchranáři se dostali k uvězněným pracovníkům.

Po sedmnácti dnech plných strachu, strávených za obrovskou hromadou kamenů, řekl jeden ze záchráněných mužů toto: „Když jsme si uvědomili, že zůstaneme uvězněni dlouho, začali jsme pociťovat úzkost.“⁸ I když bylo náročné čekat na příchod záchranářů, tento muž řekl, že „nikdy neztratil naději“.

Naše blahoslavená naděje

Od okamžiku, kdy se před šesti tisíci lety v rájské zahradě katastrofálně zhroutila lidská věrnost a vláda, čeká planeta Země na záchranu. „*Víme přece, že veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu*“ (Ř 8,22). Po celém světě lidé zápasí s problémy,

⁸ Shweta Sharma, „Byli jsme hladoví, ale nikdy jsme neztratil naději: Přeživší popisují 17denní utrpení svého uvěznění v indickém tunelu“, 29. listopadu 2023. <https://www.independent.co.uk/asia/india/uttarakhand-tunnel-rescue-silkyara-collapse-b2455217.html>.

které nedokáže vyřešit žádný člověk. Zatímco osobní, fyzické, vztahové a společenské problémy narůstají, všechno ukazuje na to, že dnešní problémy lidé nejsou schopni vyřešit. Navzdory tomu jako Boží děti vyhlížíme krásnou budoucnost. Podobně jako bylo v Indii zachráněno 41 dělníků, druhý příchod Ježíše jednoho dne ukončí běh světa, jak ho známe, a otevře bránu do věčnosti. „*A [Bůh] jim setře každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pomínulo*“ (Zj 21,4).

Církev očekává druhý příchod Ježíše, mluví a píše o něm už dlouho. Proto někteří lidé pokládají otázku, zdali je rozumné ještě věřit tomu, že se vrátí brzy. Pisatelé knih a článků stejně jako kazatelé tvrdí, že rostoucí zkaženost světa je důkazem blízkosti druhého příchodu. Je ovšem pravdou, že svět je hříšný už velmi dlouho. První člověk, který se na světě narodil, se stal vrahem. Už před více než čtyřmi tisíci lety byl svět tak zkažený, že jej Bůh zničil potopou a zachoval pouze osm lidí. Pak se nelze divit tomu, že někteří lidé říkají: „*Kde je ten jeho zaslíbený příchod?*“ (2Pt 3,4).

Věřící člověk, který očekává „*blaho-slavenou naději*“ (Tt 2,13; ČSP), dobře ví, že Bible také říká, že „... *žijeme přece z víry, ne z toho, co vidíme*“ (2K 5,7). I když neznáme den ani hodinu Ježíšova návratu, můžeme mít jistotu, že věrný Bůh dodrží svoje zaslíbení.

Očekávání naplnění zaslíbení

Někteří teologové se domnívají, že když se narodil Kain, Eva si myslela, že se narodil Mesiáš. Ellen Whiteová píše, že Adam a Eva „... S radostí vítali prvo-rozeného syna a doufali, že právě on

bude Vysvoboditelem. Zaslíbení se však nesplnilo.“⁹ Mesiáš přišel až po několika dlouhých tisíciletích.

Od okamžiku, kdy Bůh Abrahamovi zaslíbil zemi Kanaán, do chvíle, kdy Izraelité vstoupili do zaslíbené země, uplynulo asi pět set let. Hebrejští otroci, kteří konali těžkou práci v žáru žhavého egyptského slunce, měli pokušení věřit tomu, že i když jsou Božím lidem, zůstanou navždy v otroctví. Když „*v Egyptě nastoupil nový král, který o Josefovi nevěděl*“ (Ex 1,8), mohli se zdát, že myšlenka na zaslíbenou zemi je už pouhou fantazií. Potom se však začala odehrávat dramatická série zázraků: zemřeli prvorození synové ve všech egyptských rodinách, Rudé moře se zázračně rozdělilo a umožnilo Božimu lidu uniknout z otroctví, a nakonec ohnivý a oblakový sloup



⁹ Ellen G. Whiteová, *Touha věků*, Advent-Orion, Praha 2000, s. 19.

vedl a chránil Boží lid na jeho cestě. Po dlouhém čekání byl Boží lid najednou svobodný.

Když sledujeme, jak se plní biblická proroctví, naše lidská přirozenost nás vede k tomu, že se snažíme odhadnout, za jak dlouho přijde Ježíš. Války, propukání nových epidemií nemocí, finanční nestabilita a technologický pokrok nám naznačují, že druhý příchod Ježíše je za dveřmi. Když Ježíš vyjmenoval tato různá znamení svého příchodu, řekl učedníkům daleké budoucnosti, že když „se toto začne dít“ (L 21,28), mohou vědět, že jeho návrat je blízko, doslova „přede dveřmi!“ (Mt 24,33). Přesto matky a otcové v církvi, kteří kdysi věřili tomu, že osobně uvidí Ježíšův návrat, nadále se ukládají ke spánku smrti, a nespatri, jak „nebesa zmizí, jako když se zavře kniha“ (Zj 6,14).

Kde se nacházíme?

Znamení doby, jak je odhalil Ježíš, nejsou informační tabule, které nám říkají, jak daleko ještě musíme jít,

Otázky k diskusi

- Které biblické texty nás ujišťují, že Kristus se podruhé vrátí „brzy“?
- Stalo se někdy, že věřící lidé čekali určité události, které ovšem nenašly? Proč?
- Proč máme jako věřící lidé při studiu biblických proroctví tendenci určovat čas událostí?
- Co znamená biblický výraz „brzy“?
- Jak se můžeme vyvarovat omylů při určování času příchodu Ježíše Krista?

ale spíše jsou to ukazatele, které nás informují, po jaké cestě jdeme.

Například člověk, který jede z Londýna do Leedsu v Anglii, ví, že když vyjíždí z Londýna, do cíle ho čeká přibližně 320 kilometrů. I kdyby však přesně nevěděl, jak bude tato cesta dlouhá, ukazatel ho průběžně informuje, že jede po správné cestě.

V 9. svazku Svědectví pro církev Ellen Whiteová píše toto: „V našem světě se zanedlouho začínou odehrávat obrovské změny a závěrečné události se budou odehrávat rychle.“¹⁰ Události před Ježíšovým návratem budou probíhat v rychlém sledu, v době, kdy to bude málokdo očekávat.

Naším úkolem je trpělivě a s vírou čekat na Ježíše, věřit, že znovu přijde a přijme nás k sobě, abychom i my byli tam, kde je on (J 14,3).

„Neztrácejte proto odvalu, neboť bude bohatě odměněna. Potřebujete však vytrvalost, abyste splnili Boží vůli a dosáhli toho, co bylo zaslíbeno. Vždyť už jen ‚docela krátký čas, a přijde ten, který má přijít, a neopozdí se. Avšak můj spravedlivý – říká Bůh – bude žít, protože uvěřil. Kdo by však odpadl, v tom nenajdu zalíbení.‘ Ale my přece nepatříme k těm, kdo odpadají a zahynou, nýbrž k těm, kdo věří a dosáhnou života“ (Žd 10,35–39).

Bez ohledu na to, jak se nám skutečnost jeví, a bez ohledu na to, jak dlouho jsme čekali, si můžeme být jisti tím, že Ježíš brzy přijde. On to slíbil. A v ten den, stejně jako uvěznění dělníci v Indii, nás vysvobodí ze světa ztotočeného hříchem, abychom se mohli radovat z požehnání věčného života.

Přeji si, aby se o Božím lidu dalo říci, že „nikdy neztratil naději“.

¹⁰ Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 9 (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1909), p. 11.



Zaujmout místo

Tím nejdůležitějším není určit čas Kristova návratu.

William věřil, že byl pokřtěn právě včas, aby se dočkal Ježíšova druhého příchodu. Během studia Bible, kdy se seznámil s proroctvími, získal jistotu, že nastaly poslední dny pozemských dějin. Byl Bohu vděčný za to, že ho oslovil právě v této době. William byl přesvědčený o tom, že kdyby uvěřil o něco později, už by se nestačil připravit na setkání s Ježíšem při jeho návratu.

V době, kdy byl William pokřtěn, byl vůdcem Sovětského svazu Leonid Brežněv a Ian Smith byl premiérem Rhodesie (dnešní Zimbabwe). Ve stejném roce skončila válka ve Vietnamu a Berlínská zeď měla stát ještě dalších 14 let. V roce 1975 si byl William jistý, že je jedním z posledních lidí, kteří přišli k Ježíši v poslední chvíli před jeho příchodem.

Ve skutečnosti toho o přesném datu Ježíšova návratu moc nevíme. Věříme ale, že Ježíš se vrátí „brzy“. Pro tuto víru máme řadu dobrých důvodů, zvláště když pozorně sledujeme znamení Ježíšova návratu, jak je uvádí Matouš 24 a Lukáš 21. Avšak kromě „brzy“ nebo „velmi brzy“ nevíme, kdy se Ježíš vrátí. Sám Ježíš řekl, že „o tom dni a hodině neví nikdo“ (Mt 24,36).

To neznamená, že o blízkém návratu Ježíše pochybujeme. Zlý služebník v podobenství říká: „*Můj pán nejde*“ (Mt 24,48).

Pavel neměl potřebu psát Tesaloničtým „o době a hodině“ (1Te 5,1), ale psal o Božím lidu, který „*očekává blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista*“ (Tt 2,13).

Titův ob-
louk: Trofeje
z jeruza-
lémského
chrámu
(sedmi-
ramenný
svícen, stůl
na chléb,
posvátné
nádoby,
stříbrné
trubky)



Zatímco čekáme

Zdánlivé opoždění Ježíšova návratu není jen špatnou zprávou. Kdyby Ježíš přišel o několik generací dříve, nikdo z dnes žijících lidí by se nedostal do nebe. A mnoho členů našich rodin a přátel, kteří prozatím Ježíše neznají, se nakonec obrátí a najdou cestu k Bohu.

Jedno z Ježíšových podobenství ukazuje, že znalost doby jeho návratu není tím nejdůležitějším. Jednou promlouval k lidem, kteří se „domnívali, že *království Boží se má zjevit ihned*“. Ježíš jim řekl: „*Jeden muž vznešeného rodu měl odejít do daleké země, aby si odtud přinesl královskou hodnost. Zavolal si deset svých služebníků a dal jim deset hřiven a řekl jim: „Hospodařte s nimi, dokud nepřijdu“*“ (L 19,11–13).

Řecké slovo v původním textu naznačuje, že muž žádal své služebníky, aby podnikali s hřivnami, které jim svěřil. Podobenství uvádí, že odešel a že se vrátí, avšak neříká nic o době, kdy se vrátí. Pouze je ujišťuje o tom,

že se vrátí, a vyzývá své služebníky, aby pracovali, dokud se nevrátí. Měli pracovat na jeho díle tak dlouho, jak bude třeba, až do doby, než se vrátí. Toto poselství je jasné lidem, kteří věří, že „*království Boží se má zjevit ihned*“.

Pokud se Ježíš vrátí za pět roků, Boží lid má tyto roky využít prací pro Pána. Pokud se vrátí za deset, dvacet nebo třicet roků, lidé, kteří věří Ježíši, mají po celou dobu konat dílo nebeského Otce. Ať již bude doba čekání dlouhá nebo krátká, máme ji využít k službě Bohu, k zvěstování radostného evangelia a k hlásání poselství tří andělů.

Povstaňme

Kniha Nehemjáše popisuje, jak se Boží lid vrací z Babylónu do Jeruzaléma. I když stále vládou Médové a Peršané, získali povolení k obnově Jeruzaléma a obnově komunity v tomto zničeném městě.

„*I dal se velekněz Eljašib se svými bratry kněžími do stavby Ovčí brány ... Vedle něho stavěli muži z Jericha; vedle*

neho také stavěl Imrího syn Zakúr. Rybnou bránu stavěli synové Senáovi ... Vedle nich opravoval Meremót, syn Urijáše, syna Kósova; vedle nich také opravoval Mešulám, syn Berekjáše, syna Mešezabelova; vedle nich také opravoval Baanův syn Sádok“ (Neh 3,1–4).

Výraz „vedle nich“ nebo „za ním“ se ve 3. kapitole objevuje nejméně třicetkrát. V rozhodující době pro Boží lid se tito lidé zapojili do spolupráce na díle, které jim Bůh svěřil. Toto dílo bylo velmi důležité, proto text zmiňuje i tekójské šlechtice, kteří „*nesklonili šíji k službě pro svého Pána*“ (Neh 3,5). Bylo velmi důležité, aby každý vykonal svůj díl práce.

Ježíš slíbil, že „*toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům, a teprve potom přijde konec*“ (Mt 24,14). Věčné evangelium nedokážou do světa „roznést“ pouze kazatelé na plný úvazek, ani je nedokážou rozšířit pouze elektronické sdělovací prostředky. Bůh pověřil svůj lid výsadou, aby svoji víru v Ježíše předával dalším lidem. Když se církev plně zapojí do tohoto úkolu, evangelium se bude šířit daleko rychleji.

Tom byl nadšený rekreační rybář. Když jednou pomohl druhému rybáři přitáhnout rybu ke břehu, stali se z nich přátelé. Jeho nový přítel, Fil, se zpočátku nezajímal o náboženství, dokud mu Tom jednou neřekl: „Věděl jsi, že Ježíš trávil hodně času s rybáři?“ Fil, který Bibli vůbec neznal, projevil zájem a překvapil Toma slovy: „Rád bych se o tom dozvěděl něco víc.“

Následovalo společné studium Bible, během kterého Fil nadšeně přijímal biblické pravdy. Začal chodit do sboru, přijal Ježíše jako svého osobního Spasitele, rostl ve víře a zanedlouho byl pokřtěn.

Avšak brzy po svém křtu Fil vážně onemocněl. Přes veškerou snahu se

lékařům nepodařilo jeho stav zlepšit a Fil náhle zemřel. Rozloučení v modlitebně se zúčastnila spousta truchlících a mnozí z nich byli rybáři, kteří neznali Boha, stejně jako předtím Fil. Tom, který dokonce vedl pohřební bohoslužbu, řekl: „Bůh mne požehnal tím, že mne použil, abych oslovil Fila.“ Ježíš může proměnit život kohokoliv, s kým se náhodou setkáme na trhu, v práci, ve škole, nebo dokonce když někomu pomůžeme při rybaření. Nemůžeme přesně vědět, kdy se Ježíš vrátí, ale máme tu přednost, že pro něj můžeme pracovat, dokud se nevrátí.

Otázky k diskusi

- Co kázaly celé generace adventistů od počátku a v jakém přesvědčení vychovávaly svoje děti? Bylo správné říkat, že „Ježíš přijde brzy, ještě za našeho života“?
- Co chtěl Ježíš naučit svoje posluchače, kteří se „domnívali, že království Boží se má zjevit ihned“, podobenstvím o vznešeném muži, který nechal svoje sluhy spravovat propůjčené hřivny (L 19,11–13)?
- K jakému negativnímu jevu v církvi může vést vyvolávání vzrušené atmosféry bezprostředního příchodu Ježíše Krista?
- Kde se na časové ose proroctví nacházíme v dnešní době?
- Co je mnohem důležitější než určovat čas budoucích událostí?



Chraňme to nejcennější

Blízkost návratu Ježíše vede Boží lid k opravdové přípravě srdce.

Před některými domy je možné číst podobný nápis: „Tento dům stráží bezpečnostní agentura XY. Chráníme to, na čem vám záleží“. Důležité věci bývají většinou dobře chráněné. Domy a auta zamýkáme, peníze ukládáme do banky, důležité dokumenty dobře zabezpečíme, a zvláště děti se snažíme chránit před nebezpečím.



Na druhé straně existuje mnoho lidí, kteří se snaží cenné věci odcizit. Když vykradli dům jednoho slavného anglického fotbalisty a jako kořist si odnesli hodinky a šperky v hodnotě milionu liber, policie uvedla, že tento čin pravděpodobně spáchal gang profesionálních zlodějů, kteří do Británie přiletěli právě za tímto účelem. V roce 1990 ukradli zloději v americkém Bostonu umělecká díla v hodnotě půl miliardy dolarů. Pachatelé nebyli nikdy dopadeni a umělecká díla, včetně obrazů nizozemských mistrů Vermeera a Rembrandta, se nikdy nenašla. Touha po velkém zisku vedla k mnoha nejrušnějším loupežím.

Z pohledu věčnosti však umělecká díla, drahé hodinky nebo peníze nemají velkou hodnotu. V dnešní době probíhá nelítostná vnitřní bitva o něco nesmírně cenného – o mysl každého

člověka, ve skutečnosti jde o věčný osud člověka. Lidé obdrží na čelo (do mysli) Boží pečeť, nebo znamení šelmy. Ježíš však řekl, že největší příkazání v Zákoně zní: „*Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí*“ (Mt 22,37) a Písmo upozorňuje, že náš „*protivník, ďábel, obchází jako ,lev řvoucí‘ a hledá, koho by pohltil*“ (1Pt 5,8).

Náš stav

Otcli jsme se uprostřed nesmírně závažného vesmírného konfliktu. „*Tu se had na ženu rozlítal a odešel, aby vedl válku proti ostatním jejím dětem, které zachovávají Boží přikázání a hlásí se k Ježíšovu svědectví*“ (Zj 12,17; Petrů).

Tato válka právě teď probíhá s ničivou silou. Co děláme pro to, abychom uprostřed této nelítostné bitvy ochránili svoji mysl, svoje srdce a svoje rodiny? Ježíš se obrací na svůj lid, který žije v poslední etapě pozemských dějin s diagnózou a varováním: „*Vím o tvých skutcích; nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený anebo horký! Ale že jsi vlažný, a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech*“ (Zj 3,15.16). Hned nato uvádí, co budou říkat věřící lidé v době

konce: „*Jsem bohat, mám všechno a nic už nepotřebuji*“ (Zj 3,17).

Tak vážné varování by mělo Boží lid probudit. Ve skutečnosti Ježíš své církvi říká toto: „Nemáte ani ponětí, jak nebezpečně vážný je váš duchovní stav.“ Toto varování bychom neměli odmítnout jako něco, co se týká někoho jiného. Poselství sboru v Laodikeji platí pro veškerý Boží lid.

Ellen Whiteová napsala v knize Kristova podobenství toto: „Mnozí z těch, kteří si říkají křesťané, jsou pouhými moralisty. Pouze dar Kristovy spravedlnosti je může uschopnit, aby Krista představili světu, a tím ho vyvýšili. Oni však tento dar odmítají přijmout. Působení Ducha svatého je jim cizí. Nejednají podle Božího slova. Pravé Kristovy následovníky je možné poznat podle nebeských zásad. Zdánliví následovníci Krista se spojují se světem a není možné je od světa odlišit. Nejsou od něj odděleni, nejsou zvláštním lidem. Dělicí čáru není možno rozeznat. Přizpůsobují se světu, jeho způsobům, zvyklostem a sobectví. Církev se přiblížila ke světu tím, že přestupuje zákon, zatímco svět by se měl přiblížit k církvi a zachovávat zákon. Křesťané se stále více přiklánějí ke světu.“¹¹



¹¹ Ellen G. Whiteová, *Perly moudrosti*, Advent-Orion, Praha 2006, s. 183.

To je vážné prohlášení, zvláště s ohledem na to, co Pavel napsal církvi v Římě: „*Snahy lidí, žijících tělu, vedou ke smrti, snahy lidí, žijících duchu, k životu a k pokoji. Proto snahy lidí tělesných stojí k Bohu nepřátelsky, neboť nejsou – ba ani být nemohou – podřízeny Božímu zákonu. Kdo žije svému tělu, nemohou se Bohu líbit*“ (Ř 8,6–8; Petrů). Pokud svůj život neodevzdáme plně Kristu, nemůžeme mít žádnou duchovní jistotu. Pavel však věřícím poskytl naději, když jim napsal: „*Vždyť žijete-li podle své vůle, spějete k smrti; jestliže však mocí Ducha usmrcujete hříšné činy, budete žít*“ (Ř 8,13).

Boží dar

Blízkost návratu Ježíše vede Boží lid k opravdové přípravě srdce. Žijeme v „těžké a nebezpečné době“, o které psal Pavel Timoteovi (2Tm 3,1). Proto je nutné, aby se každý křesťan snažil uvést svoje srdce do souladu s duchem nebes. Není možné ztrácet čas, protože Ježíš se brzy vrátí.

Otázky k diskusi

- O co cenného z pohledu nebe se nepřítel (satan) snaží připravit všem věřícím?
- O jakém nebezpečí pro věřící hovoří Ježíš v poselství laodikejského sboru?
- Jakým jediným způsobem se mohou věřící lidé dostat ze smrtelné spirály vlažnosti?
- Nakolik je pro náš duchovní život důležité si připomínat utrpení Ježíše z Iz 53?

Kvůli nám byl Ježíš „... v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocí, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili. Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni“ (Iz 53,3–5).

Ježíš vzal moje i tvoje hříchy na kříž a zemřel za nás. Nebe už nemohlo udělat víc, aby nás přesvědčilo o tom, jak nesmírnou hodnotu máme v Božích očích. Bůh dal ten největší možný dar, když „*dal svého jednorozenného Syna*“ (J 3,16). Tento dar získáme pouze tak, že ho přijmeme.

Proto dal Ježíš sboru v Laodikeji tuto radu: „*Radím ti, abys u mne nakoupil zlata ohněm přecháštěného, a tak zbohatl; a bílý šat, aby ses oblékl a nebylo vidět tvou nahotu; a mast k potřetí očí, abys prohlédl*“ (Zj 3,18).

Máme plně k dispozici víru v Krista, jeho spravedlnost a mast Ducha svatého. Pokud přijmeme Krista a jeho spravedlnost, stanou se naším vlastnictvím. Naše spojení s Bohem pak budou posilovat každodenní modlitby a čtení Bible. Jistotu daru spasení můžeme získat tím, že svůj život svěříme do rukou Ježíši.

„Odevzdáme-li se Kristu, naše srdce se spojí s jeho srdcem, naše vůle splyne s jeho vůlí, naše mysl se sjednotí s jeho myslí a naše myšlenky se mu podřídí, budeme žít jeho životem. Tím si vlastně oblékneme roucho Kristovy spravedlnosti.“¹² Pokud k tomu Ježíše pozveme, on sám ochrání to nejdůležitější.

¹² Tamtéž, s. 181.



Čestnost je nejlepší cestou

Ten, který v životě hříšníka začne proces spasení, přivede ho také ke zdárnému konci v den Ježíšova příchodu.

Říká se, že s poctivostí nejdál dojdeš. To platí zvláště v záležitostech víry. Izraelci nedávno vysvobození z egyptského otroctví radostně uzavřeli s Bohem smluvní vztah. Tito lidé, kteří se setkali s Bohem na poušti, byli plní očekávání a nadějí.

Když se Izraelci dozvěděli, že si je Bůh vyvolil za „zvláštní vlastnictví jako žádný jiný lid“, jako „království kněží a svatý národ“, vyjádřili radostný souhlas s tím, co jim Hospodin navrhnul (Ex 19,5,6). Jednomyslně odpověděli: „Budeme dělat všechno, co nám Hospodin uložil“ (Ex 19,8).

Avšak o šest týdnů později si lid pod vedením nejvyššího kněze Árona, Mojžíšova bratra, postavil zlatého býčka a podlehl modloslužbě. „Pak se lid usadil k jídlu a pití. Nakonec se dali do nevázaných her“ (Ex 32,6). „Když se Mojžíš přiblížil k táboru a uviděl býčka

a křepčení, vzplanul hněvem, odhodil desky z rukou a pod horou je roztrávil“ (Ex 32,19).

Problémem lidu nebyl nedostatek upřímnosti nebo ochoty. Dostali se do stejné pasti, o které Pavel hovoří v 7. kapitole Římanům: „Nepoznávám se ve svých skutcích; vždyť nedělám to, co chci, nýbrž to, co nenávídím“ (Ř 7,15). Izraelci potřebovali poctivé, čestné přiznání, že sami nedokážou splnit to, co po nich Bůh žádal. Pomohlo by jim to překonat téměř nekonečný řetěz neúspěchů a utrpení. Tato skupina bývalých otroků – kteří neznali svobodu a sebeurčení, kteří po celé generace žili uprostřed degradujícího pohanství – neměla téměř žádnou šanci splnit to, co po nich Bůh žádal. Ve stejné situaci se nachází také Boží lid v dnešní době. Otázkou není, jestli si Bůh přeje, aby ho jeho lid miloval



a poslouchal, ale otázkou je, jakým způsobem to dokáže udělat.

Klíč

Mnoho lidí odrazuje skutečnost, že sami, i přes upřímnou snahu, nedokážou žít správným způsobem života před Boží tváří. Často pak dojdou k závěru, že nikdy neodhalí tajemství opravdového křesťanství. Tou první skutečností, kterou si následovník Ježíše musí uvědomit, je jeho vlastní slabost a křehkost. Tou druhou je uvědomit si, co Bůh dokáže udělat s touto slabostí a jak ji dokáže použít k dobrému. Je pravdou, že Bůh nemůže zachránit ty, kteří se domnívají, že jsou dostatečně silní. Proto apoštol Pavel napsal: „A proto ten, kdo si myslí, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl“ (1K 10,12). To potvrzuje slova proroka Izajáše, který napsal: „Jako nečistí jsme byli všichni, všechna naše spravedlnost jako poskvrněný šat“ (Iz 64,6).

A právě tyto hříšné a morálně nečisté lidi Bůh ujišťuje: „Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla“ (2K 12,9). Tajemstvím úspěšného křesťanského života je naučit se spoléhat na sílu Ježíše Krista. Bůh po svých dětech nežádá, aby konaly velké věci. Chce, aby mu odevzdaly

svůj život, aby on v nich mohl vykonat velké věci. Tento princip opakovaně zdůrazňuje apoštol Pavel v Listu Filipským: „Jsem totiž přesvědčen, že ten, který ve vás toto vynikající dílo začal, přivede ho taky k dobrému konci ke dni Krista Ježíše“ (Fp 1,6; Petřů). Ten, který v životě hříšníka začne proces spasení, přivede ho také ke zdárnému konci ke dni Ježíšova příchodu. „Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí“ (Fp 2,13).

Adresátům svého listu Pavel přeje, aby zakusili to, co prožíval on: „... abych získal Krista a nalezen byl v něm nikoli s vlastní spravedlností, která je ze zákona, ale s tou, která je z víry v Krista – spravedlností z Boha založenou na víře“ (Fp 3,9). Věřícím ve sboru ve Filipech vysvětluje toto: Bůh si přeje, aby mu jeho děti dovolily, aby on žil svůj život v jejich srdcích. Když hříšní lidé odevzdají svůj život Bohu, přijímají Kristovu spravedlnost. Duch svatý v životě věřícího umožňuje život Krista v srdci a uplatňuje jeho spravedlnost.

Ježíš slibuje, že bude žít svůj život v srdcích svých následovníků. Nádherně to vystihuje text Ga 2,20: „... nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal

sebe samého za mne.“ Pavel také věřícím ve sboru v Kolosech vysvětlil, že tajemstvím evangelia je „Kristus ve vás, naděje na věčnou spásu“ (Ko 1,27).

Stejnou myšlenku vyjádřil i Ježíš, když učedníkům vysvětloval, že jeho vztah s nimi se podobá spojení mezi vinným kmenem a ratolestmi. „Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás. Jako nemůže ratolest nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li spojena s kmenem, stejně tak ani vy, nezůstanete-li se mnou“ (J 15,4; Petrů).

Život v Kristu

Každý den má člověk novou příležitost odevzdat svůj život Bohu. „Když se člověk odevzdá Kristu ... stává se Kristovou pevností v rozbouraném světě a Kristus si přeje, aby byl pro něho jedinou svrchovanou autoritou. Člověk vedený nebeskými silami je schopen odolávat satanovým útokům.“¹³

„Víte přece, když se někomu zavazujete k poslušné službě, že se stáváte služebníky toho, koho posloucháte – buď otročíte hříchu, a to vede k smrti, nebo posloucháte Boha, a to vede k spravedlnosti“ (Ř 6,16).

„Pravá poslušnost vychází ze srdce. Kristus to dokazoval celým svým životem. Pokud mu dovolíme, aby vstoupil do našeho myšlení a našich záměrů, potom naše srdce i mysl natolik splynou s jeho vůlí, že poslušnost pro nás bude naprostou samozřejmostí. On očistí naši mysl a prosvítí ji a my mu budeme s největší radostí sloužit. Pokud využijeme přednosti, kterou máme, a poznáme Boha tak, jak se nám dává poznat, bude náš život životem neustálé poslušnosti. Budeme-li si vážit Kristovy povahy a udržovat společenství s Bohem, hřích se nám zoškliví.“¹⁴

¹³ Ellen G. Whiteová, *Touha věků*, Advent-Orion, Praha 2000, s. 205.

¹⁴ *Tamtéž*, s. 427

Německý teolog Dietrich Bonhoeffer napsal: „Když Kristus povolává člověka, vyzývá ho, aby přišel a zemřel.“ Smrt starého člověka Kristu umožňuje, aby nás přetvořil podle svého obrazu. Určitě nastanou okamžiky zklamání, když se budeme učit odevzdávat mu svůj život ještě hlouběji. Pokud k sobě budeme upřímní, přiznáme, že nedokážeme být tím, co od nás vyžaduje věčnost. Stejně upřímně si však uvědomíme, že Bůh dokáže i v tom nejslabším člověku vykonat všechno potřebné pro ospravedlnění a posvěcení. Takto odevzdání Ježíši můžeme s důvěrou vyhlížet ten slavný den, kdy vykoupení zvolají: „Hle, to je náš Bůh. V něho jsme skládali naději a on nás spasil. Je to Hospodin, v něhož jsme skládali naději, budeme jásat a radovat se, že nás spasil“ (Iz 25,9).

„Amen, přijď, Pane Ježíši!“ (Zj 22,20)

Otázky k diskusi

- Co bylo hlavním problémem Izraelců, kteří v době vydání Desatera propadli modlářství?
- Proč nemůže Bůh zachránit věřící lidi, kteří se cítí dostatečně silní?
- V čem podle apoštola Pavla spočívá tajemství vítězného života křesťana?
- Co myslel Bonhoeffer větou: „Když Kristus povolává člověka, vyzývá ho, aby přišel a zemřel“?
- Jakým způsobem se může pro věčnost zachránit i ten nejslabší člověk?

Až Ježíš přijde – věčný život s Ježíšem

**Zde na zemi vidíme podobu Boha jen jakoby v zrcadle –
v přírodě a v Božím jednání s lidmi. Potom ho však uvidíme
tvář v tvář, nebude tomu bránit žádný závoj.**

Čím více budou lidé poznávat Boha, tím více budou obdivovat jeho charakter.

Bible označuje dědictví spasených slovem „vlast“ (Žd 11,14–16). Nebeský Pastýř tam zavede své věrné k pramenům živých vod. Strom života bude každý měsíc dávat své ovoce a listí stromu bude sloužit pro zdraví národů. Budou tam věčně proudící toky, průzračné jako křišťál, a stromy rostoucí na jejich březích budou na cesty připravené pro vykoupený lid vrhat blahodárný stín. Rozsáhlé nížiny tam budou stoupat ke krásným pahorkům a malebná horstva se budou skvívat ve svém majestátu. V pokojných rovinách, při živých tocích najde Boží lid, který byl na světě tak dlouho poutníkem a cizincem, svůj domov.

Bude tam nový Jeruzalém, hlavní město oslavené nové Země, která je

„nádhernou korunou v Hospodinově ruce a královským turbanem v dlaních svého Boha“. „... jeho jas jako nejdražší drahokam a jako průzračný křišťál.“ „Národy budou žít v jeho světle; králové světa mu odevzdají svou slávu.“ Pán prohlásil: „I já budu nad Jeruzalémem jásat a veselit se ze svého lidu.“ „... přibyték Boží uprostřed lidí; Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi.“ (Iz 62,3; Zj 21,11.24; Iz 65,19; Zj 21,3)

Život na nové Zemi

V Božím městě „nebude noci“. Nikdo nebude potřebovat odpočinek ani po něm nebude toužit. Nikoho neunaví konat Boží vůli a chválit jeho jméno. Budeme stále cítit svěžest jitra, které nikdy neskončí. „*Nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce, neboť*

Pán Bůh bude jejich světlem“ (Zj 22,5). Sluneční svit bude nahrazen světlem, které nebude nepříjemně oslňovat, nýbrž svým jasem mnohonásobně předčí polední světlo. Boží a Beránkova sláva naplní svaté město neblednoucím světlem. Vykoupení budou žít v slávě věčného dne bez slunce.

„*Chrám jsem v něm nespátlil: Jeho chrámem je Pán Bůh všemohoucí a Beránek*“ (Zj 21,22). Boží lid bude obdařen výsadou osobně se stýkat s Otcem a Synem. „*Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance*“ (1K 13,12). Zde na zemi vidíme podobu Boha jen jakoby v zrcadle – v přírodě a v Božím jednání s lidmi. Potom ho však uvidíme tvář v tvář, nebude tomu bránit žádný závoj. Budeme přebývat v jeho přítomnosti a hledět na jeho nádhernou tvář. Tam budou vykoupení poznávat tak, „jak Bůh zná je“. Láska a soucit, které Bůh vložil do lidského srdce, se tam projeví ve vši plnosti a ušlechtilosti. Společenství se svatými bytostmi, harmonický společenský život se vznešenými anděly i s těmi, kdo byli ve všech dobách Bohu věrni, kdo vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránkově, pouta, která spojují „*každý nebeský i pozemský rod*“ (Ef 3,15) – to všechno bude přispívat ke štěstí vykoupených.

Lidé obdaření nesmrtelností tam budou nadšeně rozjímat nad zázraky stvořitelské moci a tajemstvím zachraňující lásky. Nebude tam krutý nepřítel, který by je sváděl, aby zapomněli na Boha. Budou mít dostatek příležitostí pro rozvoj svých vloh a schopností. Přijímání nových poznatků neunaví mysl a nevyčerpá tvůrčí sílu. Bude možno realizovat nejvelkolepější díla, uskutečnit nejvznešenější tužby, splnit nejkrásnější cíle. Přesto stále zůstanou nové výšiny, které bude možné zdolávat, nové divy hodné obdivu, nové

skutečnosti, které bude možno odhalovat, nové úkoly, které budou rozvíjet rozumové, duševní i tělesné síly.

Neomezení smrtelností

Budou zpřístupněny všechny poklady vesmíru a vykoupení je budou moci studovat. Neomezení smrtelností a únavou poletí na vzdálené světy, které trpěly při pohledu na lidskou bídu a jásaly štěstím při zprávě o každém vykoupeném člověku. Děti Země se radostně a s nadšením připojí k radosti a moudrosti nepadlých bytostí. Budou mít přístup k vědění a poznání, které bylo nashromážděno během dlouhých let rozjímání a hloubání o Boží stvořitelské moci. Nezkresleně budou pozorovat slávu stvoření – Slunce, hvězdy a hvězdné systémy – jak všechny ve stanoveném řádu krouží kolem Božího trůnu. Každá věc, od nejmenší po největší, nese jméno Stvořitele – všechno dokládá bohatství jeho moci.





Léta věčnosti budou postupně přinášet stále bohatší poznání Boha a Ježíše Krista. A s rozšiřujícím se poznáním poroste také láska, úcta a štěstí. Čím více budou lidé poznávat Boha, tím více budou obdivovat jeho charakter. Když jim Ježíš bude postupně odhalovat tajemství vykoupení a úžasné činy vykonané ve velkém sporu se satanem, pocítí vykoupení ještě větší lásku a s ještě větší radostí

uchopí zlaté harfy a desetitisíce desetitisíců a tisíce tisíců hlasů se spojí v mohutném chvalozpěvu. „*A všechno stvoření na nebi, na zemi, pod zemí i v moři, všechno, co v nich jest, slyšel jsem volat: ‚Tomu, jenž sedí na trůnu, i Beránkovi dobrořečení, čest, sláva i moc na věky věků!‘*“ (Zj 5,13).

Velký spor mezi dobrem a zlem skončil. Není už hříchu ani hříšníků. Celý vesmír je čistý. V celém nezměřném stvoření vládne soulad a štěstí. Od Boha, který všechno stvořil, proudí život, světlo a štěstí do všech stran nekonečného prostoru. Od nejmenšího atomu až po největší vesmírná tělesa, všechno živé i neživé, v nezkalené kráse a dokonalé radosti hlásá, že Bůh je láska.

Tento článek je výběrem z knihy Velké drama věků, s. 436–437.

Adventisté sedmého dne věří, že Ellen G. Whiteová (1827–1915) přijala a uplatňovala biblický dar proroctví během své 70leté veřejné služby.

Otázky k diskusi

- Co nejcennějšího získají vykoupení lidé poté, až přijde Kristus podruhé?
- Jak Písmo popisuje krásu věčnosti a kvalitu budoucího života?
- V čem bude spočívat záruka, že se už nevrátí hrůzné dějiny hříchu?
- K čemu povede stále větší poznávání Boha a jeho stvoření?

ZAMYŠLENÍ PRO DĚTI

Já půjdu

**Připravila Beth Thomasová,
redaktorka Adventist Review Ministries,
ilustrace Mugi Kinoshuta.**





Já půjdu Řekni někomu o Ježíši

Předávat druhým lidem lásku Ježíše můžeme také pomocí svědectví. Znamená to říct lidem, co pro nás Bůh udělal, a projevit jeho lásku svými činy. Představ si, že jsi Ježíšovým poslem, který šíří dobrou zprávu všude, kam jde. Dělá to se stejným nadšením, jako když s druhými hrajeme zajímavou hru nebo vyprávíme o svém koníčku.

Svědectví někdy může znamenat projevit laskavost a pomoci někomu, kdo pomoc potřebuje. Jindy to vyžaduje dost odvahy, abychom překonali nervozitu a dokázali mluvit o Ježíši. Nezáleží na podobě svědectví, protože Bůh dokáže použít naše slova i činy k tomu, aby se dotkl srdcí druhých.

V Bibli je spousta příběhů o lidech, kteří vydávali svědectví o Boží lásce a o jeho moci. Nebyli to dokonalí lidé,

ale ovlivnili životy druhých, protože důvěřovali Bohu.

Během tohoto týdne se zaměříme na sedm příběhů biblických postav, které druhým vydávaly svědectví o Bohu. Každý příběh nám ukáže, že bez ohledu na svůj věk můžeme druhým lidem předávat Boží lásku a ovlivnit něčí život.

Aktivita

Pozvěte si do vaší skupinky děti do pomyslného, ale třeba i skutečného křesla pro hosta některého z dospělých, který by vyprávěl příběh, jak svědectví někoho druhého zasáhlo jeho život, nebo příběh jeho svědectví, které se dotklo druhých lidí. Vybídněte děti, aby „strýčkovi“, či „tetě“ kladly své otázky.

Tvoření: „Můj kufřík náradí pro sdílení Boží lásky“

Vytvoř malý „kufřík náradí“, který vám připomene, jak se můžete sdílet o Ježíši se svými kamarády a ukázat jim Boží lásku v běžném, každodenním životě.

Co budete potřebovat:

- tvrdý barevný papír nebo hotovou obálku,
- karton (kartonové kartičky),
- barevné měkké papíry,
- pastelky, fixy,
- lepidlo nebo lepicí pásku,
- nůžky,
- nálepkky.

Jak na to:

List tvrdého papíru složte do tvaru obálky (kufřík) a kraje z obou stran slepte lepicí páskou nebo lepidlem, případně můžete použít již hotovou obálku.

Z dalšího tvrdého papíru vystřihněte ucho (držátko) a přilepte je na kufřík. Kufřík si ozdobte samolepkami. Můžete na něj také napsat věty, např.:

- „Budu ukazovat Boží lásku!“
- „Ostatním mohu říct o Ježíši!“

Kufřík naplňte „náradím“ Ježíšovy lásky (každé z nich představuje jednu činnost).

Z barevného papíru si můžete vystřihnout různé tvary (srdce, mluvící bublinu, ruku apod. – viz text dole) nebo na kartonové kartičky nakreslit obrázky.

Na každou z nich napište danou činnost:

- **Srdce** – „Mohu být laskavý/á a ukazovat lásku.“
- **Mluvící bublina s nápisem „Ježíš tě miluje!“** – „Mohu někomu říct o Ježíši.“



- **Vystřižená ruka** – „Dnes mohu někomu pomoci.“
- **Usměvavý obličej** – „Mohu se usmívat a být kamarád/ka.“
- **Holubice** – „Mohu ustoupit a sdílet Boží mír.“

Vystřižené tvary nebo kartičky vložte do obálky – do kufříku náradí. Každý den si vyberte jednu kartičku s činností a poproste Ježíše, aby vám dal příležitost ji použít doma, ve škole nebo třeba ve vašem sousedství.

Otázky k zamyšlení

- Co znamená slovo „svědectví“ a proč je používáme, když mluvíme s lidmi o Bohu?
- Co všechno může zahrnovat to, že někomu „vydáváme svědectví o Bohu“?
- Znáš nějaké biblické příběhy, které ukazují, jak je možné vydávat svědectví o Ježíši?



Svědék milosti

Zacheus a Ježíš

Lukáš 19,1-10

V Jerichu žil správce daní, který se jmenoval Zacheus. Lidé daňové úředníky neměli rádi, protože od nich vybírali peníze pro římskou vládu a někdy si brali víc peněz a nechávali si je pro sebe. Tak to dělal i Zacheus. Byl sice velmi bohatý, ale neměl mnoho přátel. Lidé věděli, že je chamtivý a že není poctivý.

Jednoho dne se Zacheus doslechl vzrušující zprávu: Do Jericha zavítá Ježíš, slavný učitel, který také dělá zázraky! Shromáždil se dav lidí, kteří chtěli vidět Ježíše. Také Zacheus ho chtěl uvidět na vlastní oči, ale měl problém. Přestože se hodně snažil, nic neviděl, protože byl malého vzrůstu a lidé mu bránili ve výhledu.

Ale Zacheus chtěl uvidět Ježíše za každou cenu. Nechtěl se smířit s tím, že by mu v tom mohla zabránit jeho malá postava nebo dav lidí. Když se rozhlédl, všiml si, že hned vedle cesty, kudy měl Ježíš projít, stojí fíkovník. Zacheus na něj rychle vyšplhal. Z koruny stromu měl dokonalý výhled na cestu pod sebou.

Když Ježíš procházel městem, dorazil až k místu, kde Zacheus seděl na stromě. Všichni lidé byli překvapeni, když se Ježíš zastavil, podíval se nahoru a zavolał: „Zachee, pojď rychle dolů, neboť dnes musím zůstat v tvém domě.“ Zacheus nemohl uvěřit svým uším! Ze všech lidí v zástupu se Ježíš obrátil právě na něho. Proč by

Ježíš chtěl trávit čas s někým, komu se všichni lidé ve městě vyhýbali?

Zacheus plný radosti slezl ze stromu a nadšeně pozval Ježíše do svého domu. Avšak celá řada lidí z toho radost neměla. Lidé v zástupu si začali potichu klást nepříjemné otázky: „Proč Ježíš chce být s hříšníkem, jakým je Zacheus?“

Když společně trávili čas, Zacheus poznal, jak je Ježíš laskavý a že ho má rád. Poprvé v životě cítil, že si ho někdo povšiml a že má v jeho očích cenu. Tato láska proměnila jeho srdce. Zacheus vstal a vyslovil úžasný slib: „Pane, polovinu svého majetku dám chudým, a jestliže jsem někoho o něco ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně!“ Ježíš se usmál a řekl: „Dnes přišlo spasení do tohoto domu. Vždyť i on je potomek Abrahámův. Syn člověka přece přišel hledat a zachránit, co je ztraceno.“

Tento den úplně proměnil Zacheův život. Už nebyl tím chamtivým a osamělým mužem, kterým býval. Stal se štědrým člověkem, který si vážil druhých lidí a ukazoval jim, jak velice ho změnila Ježíšova láska.

Prvním krokem při vydávání svědectví druhým je uvědomit si, jak velice nás Ježíš miluje. Když známe a prožíváme jeho lásku, můžeme ji předávat druhým daleko snadněji. Přemýšlejme o tom, jak Ježíš viděl Zachea, i když ho ostatní přehlíželi, a jak to změnilo jeho život. Stejně jako Zacheus můžeme i my předávat druhým zkušenost, jak Ježíš proměnil náš život!

Aktivita

Převyprávějte s dětmi příběh Zachea do kulís dnešní doby, jak by mohl podobný příběh vypadat dnes, když by se Ježíš procházel ulicemi vašeho města.

Tvoření

Co budete potřebovat: 2× bílou čtvrtku, tenký zelený papír, kousek provázku, lepidlo, pastelky.

1. Na čtvrtku obkreslíme ruku dítěte. Vybarvíme ji na hnědo – to bude kmen stromu.
2. Ze zeleného tenkého papíru vystříháme listy nebo malé obláčky libovolné velikosti a nalepíme na vrch stromu, případně korunu stromu jen vybarvíme.
3. Na druhou čtvrtku nakreslíme postavíčku Zachea o výšce cca 6–8 cm, vybarvíme ji a vystříháme.
4. Odstříháme provázek dlouhý cca 30 cm a přilepíme ho na zadní

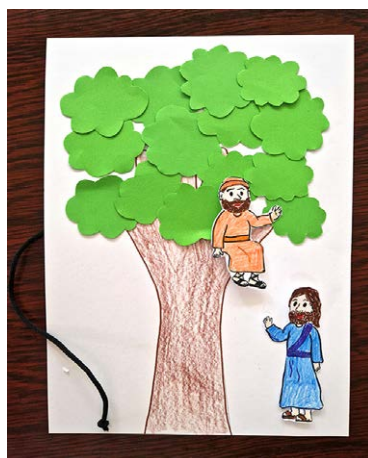




stranu Zachea. V koruně stromu uděláme malý otvor a jím protáhneme provázek. Na konci provázku uděláme uzlík.

5. Dolů pod strom nakreslíme postavu Ježíše. Pomocí provázku můžeme Zachea zvedat nahoru na strom nebo spouštět dolů k Ježíšovi.

6. Na obrázek můžeme napsat verš Lukáš 19,10.



Otázky k zamyšlení

- Co chybělo Zacheovi, i když byl hodně bohatý?
- Co byl Zacheus ochoten udělat pro to, aby mohl uvidět Ježíše?
- Jak Ježíš jednal se Zacheem a co se z toho můžeme naučit my o tom, jak máme jednat s druhými?
- Kdo by mohl být takovým „Zacheem“ v našem okolí, který potřebuje Ježíše?



Svědék plný soucitu

Miluj svého bližního jako sebe

Lukáš 10,35-37

Jednou Ježíši položil jeden muž důležitou otázku: „Mistře, co mám dělat, abych získal věčný život?“

Ježíš mu odpověděl otázkou: „Co je psáno v Zákoně? Jak to tam čteš?“

Muž mu odpověděl: „Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí a miluj svého bližního jako sám sebe.“

Ježíš mu řekl: „Správně jsi odpověděl. To dělej, a budeš žít.“

On se však chtěl ospravedlnit, a proto se Ježíše zeptal: „A kdo je můj bližní?“

Ježíš mu odpověděl příběhem.

„Na opuštěné skalnaté cestě často poutníky přepadávali lupiči.

A právě to se přihodilo jednomu muži. Přepadla ho banda lupičů. Surově ho zbili, připravili o všechno, co měl, a zraněného ho nechali ležet na cestě. Muž naléhavě potřeboval pomoc.

Zanedlouho šel po této cestě kněz. Kněží vedli bohoslužby v Božím chrámu a učili lidi o Bohu. Určitě měl zraněnému muži pomoci. Když jej však uviděl, rychle ho obešel a tvářil se, že si ho nevšiml. Možná měl strach z lupičů nebo se pouze nechtěl ušpinit. Ať už měl jakýkoli důvod, rozhodl se, že se u muže nezastaví.

O něco později šel kolem levita. Levité také sloužili v chrámu a pomáhali s dalšími důležitými úkoly. Očekávali bychom, že na rozdíl od kněze levita zraněnému pomůže. Když ho však uviděl, i on přešel na druhou stranu a pokračoval v cestě. Zraněný muž zůstal sám a bez pomoci.

Nakonec šel kolem Samařana. Židé a Samařané spolu dobře nevycházeli – ve skutečnosti se často vzájemně vyhýbali. Nikdo by nečekal, že by Samařan pomohl Židovi. Když však uviděl zraněného muže, pocítil hluboký soucit. Nepřemýšlel o nebezpečí, které mu mohlo hrozit, ani o vzájemných rozdílech. Namísto toho začal okamžitě jednat.

Samařan se sklonil k zraněnému muži, opatrně mu vyčistil rány vínem a olejem, aby zabránil infekci. Pak natrhal látku a ovázal mu rány. Nakonec muže zvedl, posadil na svého osla a sám šel vedle něho až do hostince. Zůstal s ním celou noc a staral se o něho.

Druhého dne zaplatil hostinskému, aby o zraněného pečoval několik dalších dní, a řekl mu: „Prosím tě, postarej se o něho. A pokud peníze nebudou stačit, doplatím ti, až se vrátím.“

Když Ježíš dokončil svůj příběh, zeptal se muže, který mu položil otázku: „Co myslíš, kdo z těch tří se zachoval jako bližní vůči muži, kterého přepadli lupiči?“

On Ježíši odpověděl: „Ten, kdo mu prokázal milosrdenství.“ A Ježíš mu řekl: „Jdi a stejně jednej i ty!“

Milosrdného Samařana tehdy neodradil strach ani předsudky a pomohl člověku, který právě potřeboval pomoc.

Také ty můžeš být takovým Samařanem! Můžeš druhým půjčovat hračky nebo laskavě promluvit s někým, kdo se cítí osamělý. Vlídne slovo nebo i malý laskavý skutek mohou vykonat opravdu hodně. Když pomáháš druhým, projevuješ Boží lásku a jeho světlo přinášíš do světa – a to je opravdové svědectví!

Aktivita

Na papír či tabuli si udělejte tři sloupcečky: láska k Bohu, láska k bližním, láska k sobě. Potom si do jednotlivých sloupců zapisujete příklady, jak se taková láska projeví v reálném životě. Např. (1) láska k Bohu: čas s Bohem, poslušnost Božího slova, věrnost, radost, jistota, že o mně Bůh ví, a podobně. (2) láska k bližnímu: laskavost, pohostinnost, úctivé jednání atp. (3) láska k sobě: sport, dostatečný spánek, vzdělávání, zdravé sebevědomí atd.

Tvoření: „Cesta laskavosti“

Tato aktivita je vhodná pro rodiny doma i pro skupinu dětí v sobotní školce. Děti procházejí „cestou rozhodnutí“ a vybírají si, jak se zachovat jako „laskavý Samařan“.

Co budete potřebovat:

- Kartičky se scénáři (viz níže).
- Dvě kartičky s možnostmi odpovědi pro každý scénář: „Odejdu“ nebo „Pomůžu“.

Jak na to:

1. Vytvořte si stanoviště a rozložte kartičky se scénáři a odpověďmi –

může to být doma, ve třídě sobotní školy nebo třeba na zahradě.

2. Děti postupně procházejí od jednoho stanoviště k druhému. Na každém stanovišti si přečtou kartičku se scénářem a rozhodnou se pro „Odejdu“ nebo pro „Pomůžu“.
3. Po každém rozhodnutí si krátce popovídejte s dětmi o tom, proč jejich volba byla či nebyla laskavá a přátelská.
4. Po skončení aktivity si zopakujte tento verš:
„Miluj svého bližního jako sám sebe.“ – Lukáš 10,27

Nakonec si můžete vyrobít hezkou záložku do Bible s tímto veršem, která vám pomůže si verš častěji připomínat nebo se ho naučit nazpaměť.

Scénáře Cesty laskavosti:

1. **Vidíš spolužáka, jak mu ve škole na chodbě spadly všechny knížky.**
Půjdeš rychle dál, nebo mu pomůžeš je posbírat?
2. **Tvůj mladší bráška nebo sestra pláče, protože ztratili svou hračku.**
Nebudeš si jich všimnat, nebo jim pomůžeš hračku najít?
3. **Nový spolužák sedí u oběda sám.**
Zůstaneš sedět se svými kamarády, nebo ho pozveš, ať se přidá k vám?
4. **Někdo spadl z kola před tvým domem.**
Děláš, že jsi to neviděl/a, nebo se běžíš podívat, jestli je v pořádku?
5. **Tvůj soused nese těžké tašky s nákupem.**
Zamáváš mu a půjdeš domů, nebo se zeptáš, jestli potřebuje pomoc?
6. **Slyšíš, jak se někdo na hřišti posmívá jinému dítěti.**

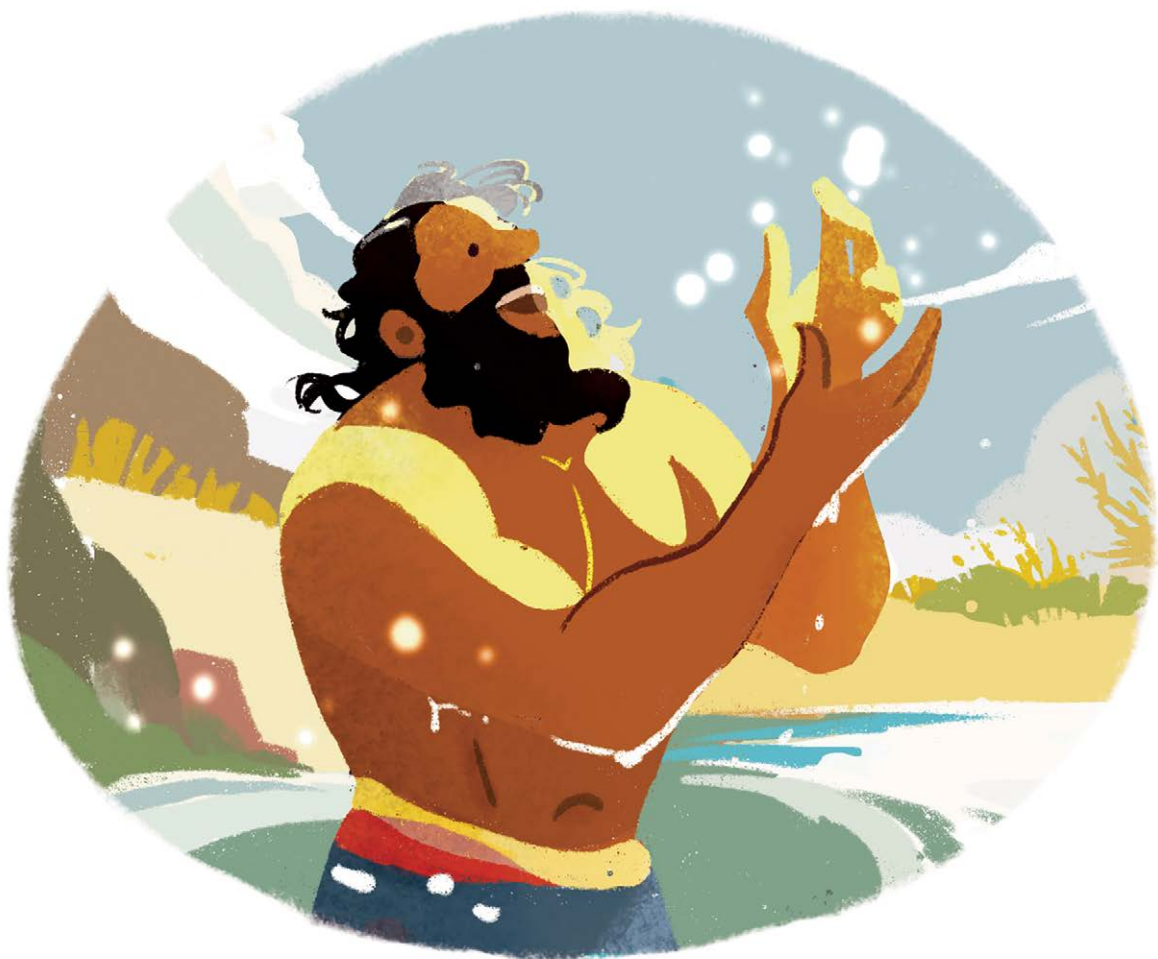
Směješ se s ostatními, nebo jim řekneš, ať přestanou, nebo se jej zastaneš?

7. **Tvůj kamarád je smutný, protože nevyhrál v soutěži nebo ve hře.**
Řekneš: „To je škoda!“, nebo se ho pokusíš rozveselit?
8. **Všimneš si, že někdo zapomněl ve škole na chodbě bundu.**
Necháš ji tam, nebo ji odneseš učiteli či vrátnému?
9. **Vidíš, jak si někdo při běhání během přestávky odřel koleno.**
Pokračuješ ve hře, nebo mu pomůžeš dojít za učitelem?
10. **Tvůj sourozenec tě prosí, aby sis s ním zahrál hru, ale ty máš zrovna něco zajímavějšího na práci.**
Budeš dělat, jakože neslyšíš, a pokračovat ve své činnosti, nebo si s ním půjdeš hrát?

(Poznámka pro dospělé: Můžete vytvořit i své vlastní kartičky se scénáři, které budou odpovídat věku dětí.)

Otázky k zamyšlení

- Co Ježíš odpověděl muži, který se ho ptal, co má udělat, aby získal věčný život?
- Kdo je podle příběhu o milosrdném Samařanovi naším bližním?
- Proč kněz ani levita nepomohli zraněnému muži, se kterým se setkali?
- Kdo je ve tvém životě „bližní“, kterému můžeš pomoci, i když je od tebe odlišný?



Projevená dobrota

Svědectví projevené láskou

2. Královská 5,1-17

Velice dávno žila v izraelské zemi mladá dívka. Žila jednoduše a spokojeně se svojí rodinou. Jednoho dne se však odehrálo něco strašného. Rodinu přepadli nepřátelští vojáci, odvěkli dívku do cizí země

a přinutili ji, aby se stala služkou manželky mocného muže, který se jmenoval Naamán.

Tento muž byl velitelem vojska. Měl vysoké postavení a byl silný, ale měl vážný problém – onemocněl

malomocenstvím, nevyléčitelnou kožní nemocí. Kůže měl pokrytou vředy a nepomáhal mu žádný lék. Jeho žena a jeho blízcí o něho měli velké obavy.

I když se dívka, která byla služkou, octla daleko od svého domova, nezapomněla na Boha. Dobře si pamatovala příběhy, které jí rodiče vyprávěli o Boží lásce a moci. Jednoho dne si všimla, jak Naamánovu ženu trápí nemoc jejího manžela. Tiše jí řekla: „Paní, já znám někoho, kdo by mu mohl pomoci.“

Naamánova žena se na ni překvapeně podívala a zeptala se: „Koho?“

„V Izraeli je prorok, který se jmenuje Eliáš,“ odpověděla dívka. „Slouží jedinému pravému Bohu a já vím, že by mohl Naamána uzdravit.“

Naamánova žena to šla hned vyřídit manželovi. Naamán o tom sice pochyboval, ale byl ochoten to zkusit. Připravil dary a vydal se do Izraele vyhledat proroka. Po dlouhé cestě dorazil k Elišovu domu. Ale prorok ani nevyšel ven, aby se s ním setkal. Poslal mu pouze tento vzkaz: „Běž a omyj se sedmkrát v řece Jordán.“

Naamána to šokovalo. „Co je to za léčbu?“ řekl si pro sebe. „Myslel jsem si, že prorok vyjde ven, vztáhne nade mnou ruce a uzdraví mne. Řeky v mojí zemi jsou určitě lepší než ten jejich Jordán!“

Rozhněvaný Naamán už chtěl odejít, ale jeho sluhové k němu promluvíli: „Pane, kdyby po tobě prorok žádal něco těžkého, neudělal bys to? Proč bys tedy nezkusil tak jednoduchou věc?“ Naamán o tom přemýšlel a nakonec se rozhodl, že uposlechne. Vstoupil do řeky Jordán a ponořil se jednou, dvakrát, třikrát ... sedmkrát. Když vystoupil z vody, stal se zázrak: jeho kůže byla čistá! Vředy zmizely a jeho pokožka byla jemná a hladká jako kůže malého dítěte.

Naamán byl nesmírně šťastný. Uvědomil si, že ho neuzdravila voda, ale Bůh. Vrátil se k Elišovi a řekl mu: „Teď vím, že na celém světě není jiného Boha, než je Bůh Izraele.“ A slíbil, že od tohoto dne bude uctívat právě tohoto Boha.

Když malá služka uslyšela, že Naamán byl uzdraven, měla obrovskou radost. I když byla jen mladou dívkou daleko od domova, Bůh ji použil k tomu, aby navždycky změnila Naamánův život.

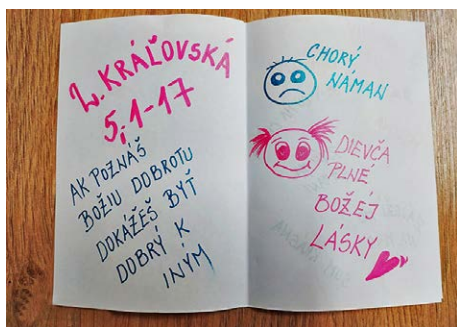
Aktivita

Tentokrát pro učitele: Najděte a podělte se s dětmi o příběhy lidí, kteří prokázali lásku svým nepřátelům. Můžete si připravit i zajímavou prezentaci. (Tipy: Desmond Doss, Kim Phuc, Louis Zamperini atd.) Vyzvete děti, aby vyprávěly své příběhy o laskavosti projevené, někomu, kdo si to na první pohled nezasloužil.

Tvoření

1. Papír A4 (čtvrtka) – rozdělíme na dvě části. Složené části sešijeme sešívačkou, a tak vytvoříme sešitek.
2. Na přední stranu napíšeme název tématu:
Projevená dobrota i v mém životě.
3. První dvojstrana
 - Na tuto stránku si napište, kde najdete krásný příběh o odvážné dívence (2. Královská 5,1–17).
 - Jednoduše si nakreslete:
 - a) Naamána – jenž trpěl chorobou,
 - b) dívku, která byla odvážná a plná Boží lásky.





- Tento príbeh nám hovorí o mnohom a také i toto: Jestli poznáš Boží dobrotu ve svém životě, dokážeš být dobrý k jiným.

4. Druhá dvojstrana

- Děti, zamyslete se nad tím, jakými jste v Božích očích.
- Přilepte si do sešitu zrcadélko (nebo alobal), abyste viděli svůj odraz v zrcadle.
- Řekněte/napište, co vidíte – jak se vidíte, jak vás vidí Pán Bůh, co pro vás dělá?
- Víte, že jste pro Boha důležití? On vám dává hodnotu, kterou

vám nikdo a nic nevezme. I kdybyste byli sami – nezapomeňte, že pro Pána jste důležití, on na vás nezapomíná.

- Když poznáte svoji hodnotu – uvědomte si, že i jiní lidé jsou pro Boha vzácní.

5. Poslední dvoustrana

- Přemýšlejte, co prožíváte ve svém životě – co prožívají ve svém životě jiní (tyto pocity si můžete zapsat nebo si je nakreslit či nalepit samolepku).



- Pánu Bohu záleží na tom, co prožíváme, a proto bychom měli být oporou jiným.
- Podívej se kolem sebe – NE NA SEBE. VYŘEŽ do papíru díru – a PODÍVEJ se kolem SEBE. Každý, koho uvidíš, potřebuje POVZBUDENÍ a Pána Ježíše.
- Projev dobrotu a buď tady pro jiné. Pověz jim, že Pán Ježíš jim umí pomoci.



Otázky k zamyšlení

- Jak se asi cítila v cizí zemi izraelská dívka, kterou tam vojáci odvedli proti její vůli?
- Proč nemyslela jen na sebe, ale všímala si i potřeb a problémů lidí kolem sebe?
- Jakým způsobem se rozhodla svědčit o svém Bohu a k jakému výsledku to vedlo?
- Proč by nám neměly okolnosti zabránit v tom, abychom hovořili o Bohu?

Svědectví ve lví jámě

Odvaha v životě
s Bohem

Daniel 6,1–23

Daniel žil v cizí zemi pod vládou krále Daria a i tam věrně sloužil svému Bohu. Žil v úzkém společenství s Bohem, i když byl daleko od domova. Třikrát denně se modlil, děkoval Bohu a chválil ho za jeho dobrotu. Protože byl velice spolehlivý, získal si velký respekt a král mu svěřil důležité postavení – stal se jedním z nejvyšších úředníků v království. Některým z nich se to však vůbec nelíbilo.

Královští rádci a úředníci na Daniela žárlili. Rozhodli se, že se ho nějak zbaví, ale nemohli Danielovi vytknout žádnou chybu, protože byl poctivý a spolehlivý. Nakonec si uvědomili, že mu mohou ublížit pouze tak, že zaútočí

na jeho víru. Vymysleli si plán, který potom navrhli králi: „Králi Darjaveši, myslíme si, že bys měl vydat zákaz, aby se po dobu třiceti dnů nikdo nesměl modlit k žádnému bohu nebo člověku kromě tebe. Kdo by tento zákon porušil, ten bude vhozen do lví jámy.“

Král neprohlédl jejich skutečný záměr a zákon podepsal. Podle tehdejších zvyklostí se podepsaný zákon už nedal změnit. Žárliví úředníci byli spokojeni, protože věděli, že se Daniel nenechá odradit od svých modliteb bez ohledu na následky. Když se Daniel dozvěděl o tom, že byl vydán tento zákon, nepropadl panice ani se neschovával. Podle svého zvyku šel do svého



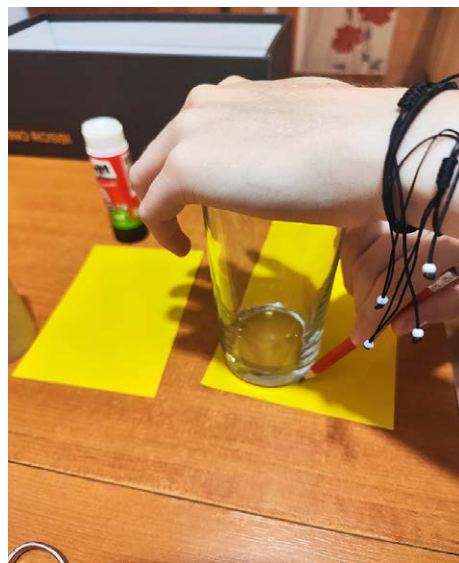
pokoje, poklekl u okna otevřeného směrem k Jeruzalému a modlil se. Děkoval Bohu a prosil ho o pomoc. Jeho kolegové úředníci ho špehovali a okamžitě ho šli udat králi.

Když to král Darjaveš uslyšel, úplně ho to zдрtřilo. Daniela si vážil a nechtěl ho trestat, ale jednou podepsaný zákon už nešlo zrušit. Proti své vůli tedy vydal rozkaz, aby Daniela vhodili do lví jámy. Když ho spouštěli mezi lvy, řekl král



Danielovi: „Kéž tě tvůj Bůh, kterého stále uctíváš, vysvobodí.“

Tu noc král nemohl jíst ani spát. Trápil se kvůli Danielovi a doufal, že ho jeho



Bůh zachrání. Mezitím se ve lví jámě odehrál zázrak. Bůh poslal svého anděla,



který zavřel lvům tlamy. I když byli lvi hladoví, Daniela se ani nedotkli! Celou noc prožil bezpečně a nic se mu nestalo.

Když začalo svítat, spěchal král k jámě, kde byli lvi, a zvolal: „Danieli, který sloužíš živému Bohu, dokázal tě tvůj Bůh zachránit mezi lvy?“ Z jámy



se ozval silný hlas: „Králi, žij navěky! Můj Bůh poslal svého anděla a zavřel



ústa lvům. Neublížili mi, protože jsem v Božích očích nevinný. Králi, ani proti tobě jsem se ničím neprovinil.“



Král měl obrovskou radost a vydal rozkaz, aby Daniela vytáhli z jámy. Protože plně důvěřoval Bohu, Bůh ho ochránil – neměl žádné zranění. Potom král Darjaveš vydal nový výnos, že všichni lidé v jeho království mají uctívat Danielova Boha, protože on jediný je pravý a živý Bůh, který zachraňuje





a vysvobozuje. Danielova neochvějná víra se stala mocným svěděním i pro samotného krále!

Aktivita

Představte si, že jste v Danielově kůži. Jak by vypadala vaše modlitba, kdybyste v ní měli zahrnout následující

kategorie: chvála a uctívání, vyznání hříchů, poděkování, prosby a přímlyvy. Zkuste si takovou modlitbu napsat a třeba i společně.

Tvoření: „Daniel ve lví jámě“

Pomůcky

Krabice od bot, barevný papír, lepidlo, nůžky, fixy, sešívačka, pravítko, tužka, dvě sklenice, roličky od toaletního papíru.

Postup

Každé dítě si může vytvořit svoji vlastní jámu s Danielem a lvy nebo si ji můžete vytvořit společně a každé dítě si udělá svého lva. Učitel/ka bude mít připraveného hotového Daniela a krabice může být větší, aby se tam vešli všichni lvi i s Danielem.

Na krabici můžete dát víko nebo ji zavřít tak, jak byl zavřený Daniel, a dokreslit kamínky nebo jinak vybarvit.

Pro nejmenší děti, které ještě neumějí stříhat, doporučuji, aby si učitel/ka předem připravili nastříhané pásky, hlavy pro lvy a vlasy s rukama pro Daniela.

Otázky k zamyšlení

- Co vyvolalo takovou nenávist Danielových spolupracovníků a jak se ho rozhodli zbavit?
- Jakou roli hrála modlitba v životě Daniela a proč se nepřestal modlit?
- Jak se cítil Daniel, když ho vhodili mezi lvy, a na co se spolehl?
- K čemu přivedla Danielova bezvýhradná víra v Boha krále Darjaveše?

Milovat druhé jako Ježíš

Ježíš uzdravuje malomocného

Marek 1,40–45



Ježíš procházel městy a vesnicemi, ve kterých učil a uzdravoval lidi. Jednou k němu přistoupil muž, který onemocněl leprou. Malomocenství byla nakažlivá kožní nemoc, která na kůži postižených tvořila bolestivé rány, a postižení lidé se museli vyhýbat kontaktu se zdravými. V Ježíšově době se všichni lidé natolik obávali nákazy, že malomocné dokonce vyháněli od rodin a přátel do izolace. Malomocní byli osamělí, lidé je považovali za vyvržence.

Malomocný muž zoufale toužil po pomoci. Poklekl před Ježíšem a úpěnlivě ho prosil: „Pane, pokud chceš,

můžeš mě očistit.“ Hlas se mu chvěl nadějí i strachem. Slyšel o tom, že Ježíš dělá zázraky a pomáhá potřebným. Možná to byla jeho jediná šance na uzdravení.

Ježíš se na tohoto muže podíval pohledem plným soucitu. Neviděl pouze muže postiženého nemocí, ale viděl také jeho osamělost a bolest, kterou ukrýval ve svém srdci. Zatímco se ostatní lidé malomocným vyhýbali, Ježíš udělal něco, co nikdo nečekal. Natáhl ruku, dotkl se ho a řekl: „Chci tě uzdravit, buď čistý!“

V tom okamžiku zmizely boláky na jeho kůži a ta byla opět hladká

a zdravá. Byl úplně zdravý. Dokážeme si představit, jakou měl radost, když se podíval na své ruce a uvědomil si, že už není nemocný? V srdci pocítil obrovskou radost a vděčnost.

V té době bylo naprosto nemyslitelné, aby se někdo jen dotknul malomocného člověka. Bylo by to nebezpečné nejen kvůli samotné nemoci, ale zakazovala to i tehdejší náboženská pravidla. Ježíše však od projevu lásky neodradil ani strach ani náboženské předpisy. Svým dotekem nejen uzdravil tělo tohoto muže, ale zároveň mu ukázal, jakou má hodnotu a že je hoden lásky.

Když ho uzdravil, řekl mu konkrétně, co nemá a co má udělat: „Nikomu o tom neříkej! Místo toho jdi za knězem a ukaž mu, že jsi očištěný. Přines oběť, kterou nařídil Mojžíš, jako svědectví o svém uzdravení.“ Tento krok byl důležitý, protože v tehdejší době musel kněz potvrdit, že se člověk opravdu uzdravil a může se vrátit zpět do společnosti.

Tento muž však byl tak plný radosti, že si tu zprávu nehodlal nechat pro sebe. Každému, koho potkal, vyprávěl, co pro něho Ježíš udělal. Zanedlouho začali ze všech stran přicházet lidé za Ježíšem, protože chtěli vidět jeho zázraky a chtěli naslouchat jeho učení.

Tento příběh je pro nás důležitou lekcí o soucitu a lásce. Ježíš tohoto muže nejen uzdravil z vážné nemoci, ale také s ním zacházel soucitně a s úctou, kterou mu druzí lidé neprojevili. Také my můžeme milovat druhé stejně, jak je miluje Ježíš. V našem okolí se řada lidí může cítit osaměle, protože žijí na okraji společnosti nebo jsou v něčem jiní než ostatní.

Možná někdo ve školní jídelně sedí sám nebo si nemá s kým hrát. Jak můžeme takovým kamarádům projevít zájem a lásku? Můžeme jim říct, že si s nimi budeme hrát, říct jim něco milého nebo se na ně jednoduše usmát a pozdravit – i maličkosti mohou vykonat hodně. Stejně, jako Ježíš svým do-

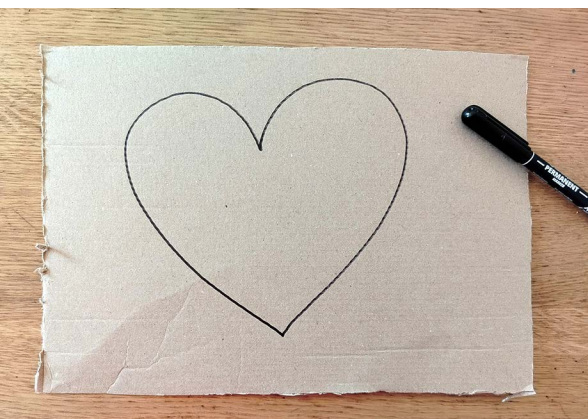




tekem dal muži naději a uzdravil ho, může i tvůj projev lásky někomu pomoci, aby cítil, že ho má někdo rád a přijímá ho. Mít rád druhé jako Ježíš znamená jednat s každým soucitně a laskavě bez ohledu na to, kdo to je.

Aktivita

Sedněte si do kroužku a navzájem se sdílejte s dětmi o tom, co pro vás Pán Bůh udělal. Možná jim i pomozte objevit dary a požehnání, které od něj dostaly. Věřím, že nakonec budeme až překvapeni, jak moc o nás pečuje. Na závěr za vše společně poděkujte na modlitbách. (Svoje obdarování si děti



mohou i odnést třeba na připravené kartičce.)



Tvoření: „Schovka v srdci“

Co budete potřebovat

Karton, barevný papír/čtvrtku, barevnou bavlnku/provázek, nůžky, fixu, přírodniny na dozdobení (podzimní listy, suchou trávu, klacíčky – popřípadě si děti mohou nějaké lístečky vystříhnout z papíru).



Postup:

1. Vystříhneme si dvě kartonová srdíčka a dvě o trochu menší srdíčka z barevného papíru dle vlastní fantazie.



2. Okraje kartonových srdcí několikrát nastříháme v délce 1,5 cm.
3. Kartonová srdíčka omotáme barevnou bavlnkou (bavlnku zafixujeme v nastřížených místech a poté v zadní části konce bavlnky svážeme).

Otázky k zamyšlení

- Co pro člověka v Ježíšově době znamenalo, když onemocněl malomocenstvím, a jak to zasáhlo jeho psychiku a společenské kontakty?
- Jak zareagoval Ježíš na prosbu malomocného, aby ho očistil?
- Co dal Ježíš svým dotekem najevo malomocnému muži a co lidem, kteří byli okolo?
- Jak prakticky můžeme druhým lidem projevit lásku, tak jako ji projevil Ježíš?

4. Na barevné srdíčko napíšeme to, z čeho máme strach nebo co nás trápí.
(*Nejde mi, Jsem smutný, protože, Trápí mě, Někdy mi opravdu vadí, Bojím se, že*)
5. Na druhé srdíčko zase napíšeme vzkaz pro někoho blízkého nebo někoho, o kom víme, že potřebuje potěšit.
(*Jsi fajn! Vidím, že to máš těžké, ale jsi moc statečný/á. Hezky hraješ na klavír. Je s tebou legrace. Mám rád/a tvé vtipy. Hezky se s tebou povídá.*)
6. Obě barevná srdíčka pak vsuneme pod provázek na kartonovém srdíčku.
7. Nakonec srdíčka dozdobíme přírodninami a skryjeme tak to, co jsme tam napsali.
8. Jedno srdíčko si nechte a zkuste přemýšlet nad tím, že i když věci, které vás trápí, ostatní nevidí, váš nebeský Otec o nich ví.
9. Druhé srdíčko věnujte osobě, které patří vzkaz. Přejde na to, že je tam schovaný? Možná můžete i trochu napovědět.



Svědkové, které nedokázali umlčet

**Petr a Jan
svědčí o Ježíši**

Sk 4,1-20



Ježíšovo zmrtvýchvstání naplnilo Petra a Jana radostí a velikou touhou předávat všem lidem tuto dobrou zprávu. Procházeli městy a s odvahou kázali o tom, že Ježíš je živý a že nabízí odpuštění a naději všem, kdo v něho uvěří. Naslouchala jim spousta lidí a řada z nich se na základě jejich kázání rozhodla následovat Ježíše.

Jednoho dne Petr a Jan uzdravili muže, který byl chromý už od narození a nemohl chodit. Tento muž plný

radosti začal chodit, skákat a chválit Boha. Tento zázrak přilákal velký zástup lidí. Petr využil této příležitosti a vysvětloval lidem, že tohoto muže neuzdravili oni svými schopnostmi, ale že ho uzdravil svojí mocí Ježíš Kristus, který vstal z mrtvých.

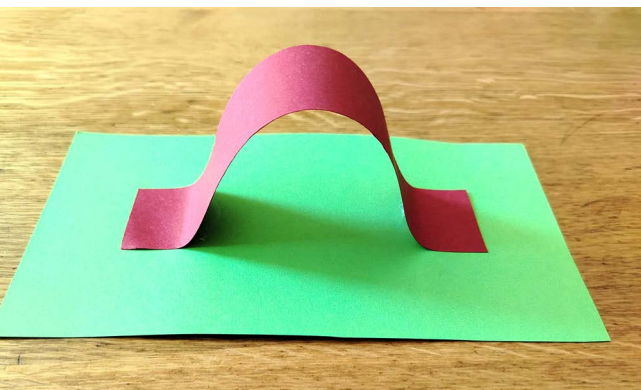
Méně nadšení z toho, co dělali Petr a Jan, měli náboženští vůdcové. Hněvali se, protože lidé začínali věřit v Ježíše a oni cítili, že to ohrožuje jejich autoritu. Proto nechali Petra a Jana zatknout a přivedli je před nejvyšší



radu zvanou sanhedrin. Rada jim položila přísnou otázku: „Čí mocí anebo ve jménu koho jste to udělali?“

Petr v moci Ducha svatého odvážně odpověděl: „Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého jste vy ukřižovali, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých – skrze toho tento člověk stojí před vámi zdravý. Ježíš je ten kámen, který jste vy při stavbě odhodili, ale z kterého se stal kámen úhelný. A v nikom jiném není spásy. Není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.“

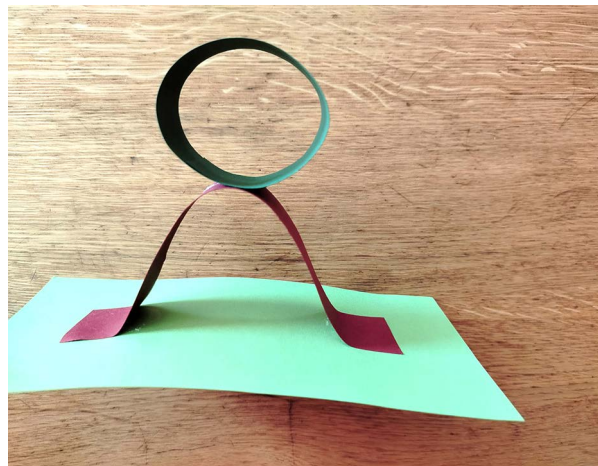
Židovské vůdce překvapila odvaha Petra a Jana. Věděli, že tito muži jsou obyčejní, nevzdělaní rybáři, a přesto mluví velice moudře a s jistotou.



A uvědomili si, že Petr a Jan bývali s Ježíšem. Chtěli je potrestat, ale nemohli popřít, že se stal zázrak, protože uzdravený muž stál přímo před nimi.

Proto Petrovi a Janovi přikázali, že ve jménu Ježíšově vůbec nesmějí kázat ani učit. Ale oba apoštolové jim rozhodně odpověděli: „Posuďte sami, jestli je před Bohem správné, abychom poslouchali více vás než Boha. Není přece možné, abychom nemluvili o tom, co jsme viděli a slyšeli.“

Zklamaní vůdcové nemohli najít důvod, proč apoštoly držet ve vězení. Tak je nakonec propustili. Petr a Jan se okamžitě vrátili ke svým spoluvěří-



cím a vyprávěli jim o všem, co se stalo. Potom se společně modlili, aby jim Bůh dal ještě větší odvahu mluvit o Ježíši. I když jim hrozilo nebezpečí, Petr a Jan stále šířili dobrou zprávu. Věděli, že svědčit o Ježíši je mnohem důležitější než jejich vlastní bezpečí. Jejich odvaha a víra inspirovaly mnoho dalších, kteří také uvěřili v Ježíše.

Když druhým vyprávíme o Ježíši, můžeme mít stejnou odvahu, jakou měli Petr a Jan. Někdy můžeme mít obavy, ale nesmíme zapomenout na to, že Bůh je s námi stejně, jako byl s Petrem a Janem. Můžeme pozvat své

kamarády do sboru, vyprávět jim příběh o Ježíši nebo jednoduše vysvětlit, proč ho máme rádi. Velký vliv na život nějakého člověka mohou mít i malé odvážné skutky. Důvěřujme Bohu, že nám dá ta správná slova i odvahu, kterou potřebujeme!

Aktivita

Sdílejte se navzájem s dětmi o tom, zda pro vás bylo někdy těžké přiznat se ke Kristu. Cítíte se nesví např. při společné modlitbě před jídlem v restauraci nebo při diskusi o víře ve třídě? Přemýšlejte, jak se studem pracovat a nabýt hrdosti na svou víru. (Tip navíc: Vytvořte si společně tričko s nějak hezký zpracovaným vyznáním. Inspiraci můžete najít na webu.)

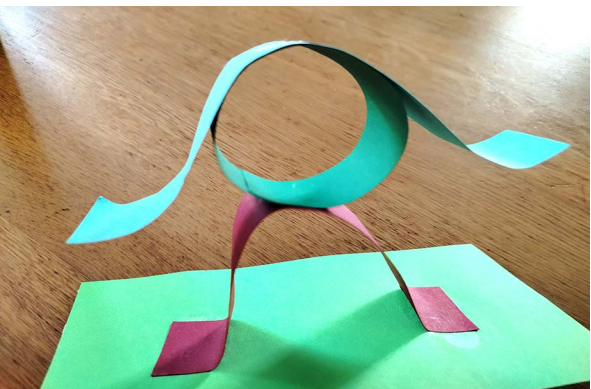
Tvoření: „Hopsáček“

Pomůcky

Barevné tvrdší papíry (ale ne čtvrtky), lepidlo, nůžky, pravítko, fixa.

Postup

1. Vystříháme si čtyři barevné proužky (velikost 3×20 cm) a ještě jeden, který bude jako podklad (velikost 20×10 cm).
2. Postupně slepíme proužky podle fotek.



3. Na poslední proužek nejprve nakreslíme veselý obličej, pak jej slepíme do kroužku a nalepíme.
4. Nakonec můžeme připsat biblický verš: „... neboť všichni chválili Boha za to, co se stalo“ (Skutky 4,21b).
5. Ukažte ostatním dětem, jak váš „hopsáček“ chválí Boha hopsáním!

Otázky k zamyšlení

- Co pro apoštoly Petra a Jana znamenalo poznání, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých? Co toto poznání znamená pro mne a pro nás?
- Jakým způsobem se Petrovi a Janovi podařilo upoutat pozornost lidí na Ježíše?
- Jakým způsobem dokázali apoštolové překonat nepřátelský postoj židovských vůdců?
- Co podle tebe znamená poslouchat Boha spíše než lidi, když se musíš rozhodnout v těžké situaci?



Svědectví u Jákobovy studny

Příběh samařské ženy

Jan 4,1-42

Jednou Ježíš na cestě do Galileje procházel samařskou krajinou. V pravé poledne, když pálilo slunce, se zastavil u studny, kterou nazývali Jákobova studna. Když odpočíval,

ke studni přišla žena, aby si nabrala vodu. Ježíš ji požádal: „Dala bys mi napít?“

Ženu to překvapilo, protože Židé a Samařané nežili v přátelském vztahu

a muži obvykle nemluvili na veřejnosti s cizími ženami.

Odpověděla mu: „Ty jsi Žid a já jsem Samařanka. Jak mě můžeš žádat o vodu?“

Ježíš jí odpověděl: „Kdybys znala Boží dar a věděla, kdo ti říká: ‚Dej mi napít,‘ spíše bys ho ty požádala, aby ti dal živou vodu.“

Žena to nechápala: „Pane, vždyť ani nemáš vědro a studna je hluboká. Odkud tedy chceš vzít tu živou vodu? Jsi snad větší než náš praotec Jákob, který nám dal tuto studnu?“

Ježíš jí začal vysvětlovat: „Každý, kdo se napije této vody, bude mít zase žížeň. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žíznit na věky, ale voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem vody vyvěrající k věčnému životu.“

Žena mu odpověděla: „Pane, dej mi té vody, abych už nikdy neměla žížeň a nemusela sem chodit čerpat vodu.“

Nato jí Ježíš řekl něco zvláštního: „Jdi, zavolej svého muže a zase přijď sem.“

Žena mu odpověděla: „Nemám muže.“

Ježíš jí na to řekl: „Máš pravdu, když jsi řekla, že nemáš muže. Měla jsi už pět mužů a ten, kterého máš teď, není tvůj muž.“

Ženu to ohromilo. „Pane, vidím, že jsi prorok. Naši předkové uctívali Boha tady na té hoře, a vy Židé říkáte: ‚Jen v Jeruzalémě je to místo, kde se má Bůh uctívat.‘“

Ježíš jí odpověděl: „Ženo, přichází doba, kdy nebudete uctívat Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě. Přichází chvíle, kdy opravdoví Boží ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě. Vždyť Otec takové ctitele vyhledává.“

Žena mu řekla: „Vím, že má přijít Mesiáš, nazývaný Kristus. Ten, až přijde, oznámí nám všechno.“

Na to jí Ježíš řekl: „To jsem já, který s tebou mluvím.“

Ženu to tak zasáhlo, že u studny nechala svůj džbán na vodu a běžela zpátky do svého města. Všem lidem říkala: „Pojďte se podívat na člověka,



který mi řekl všechno, co jsem udělala. Není to snad Mesiáš?”

Její nadšení bylo úžasně nakažlivé a mnoho lidí z města přišlo, aby se setkali s Ježíšem. Naslouchali mu a uvěřili v něho kvůli svědectví samařské ženy. Dokonce Ježíše pozvali, aby u nich zůstal, a on v jejich městě zůstal dva dny, učil je a předával jim dobrou zprávu.

A ještě mnohem více jich v něj uvěřilo pro jeho slovo. Té ženě pak říkali: „Věříme už nejen proto, že nám to pověděla; my sami jsme ho slyšeli a poznali jsme, že je to skutečně Spasitel světa.“

Když budeme druhým lidem předávat to, co Ježíš vykonal v našem životě, pomůžte to druhým lidem, aby v něho uvěřili. Můžeme si myslet, že náš příběh není zajímavý, ale přesto může mít velký dopad. Můžeme druhým jednoduše říct něco jako: „Ježíš mi pomohl, když jsem měla strach,“ nebo „Ježíš odpověděl na moje modlitby.“ Stejně jako v případě samařské ženy, může i náš příběh pomoci

ostatním porozumět, jak úžasný Ježíš je, a takto je můžeme vést, aby v něho uvěřili.

Aktivita

Otevřete téma hodnoty člověka a na papír či tabuli se sdílejte o nápady, jak pozvednout hodnotu a povzbudit kamarádku či kamaráda, kteří prožívají nepříjetí a smutek. Využijte příležitost a modlete se za někoho, koho případně děti zmíní.

Tvoření: „Ježíš je živá voda“

Co budete potřebovat

Bílý papír, papírový kelímek, pastelky a fixy, modrý tvrdý papír, nůžky, děrovačku, přízi nebo provázek.

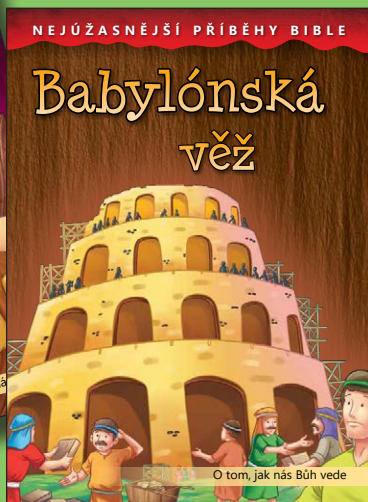
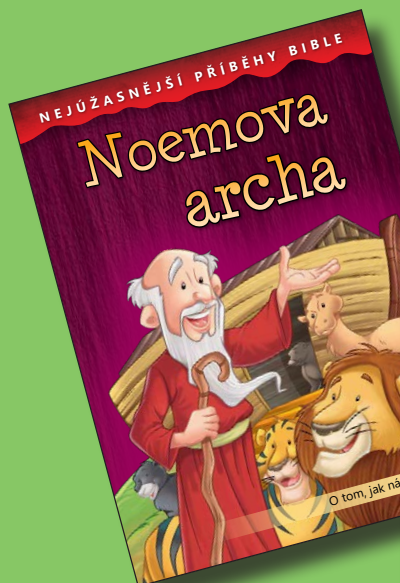
Jak na to

1. Z modrého tvrdého papíru vystříhnete tvary kapek vody tak, aby se vešly do papírového kelímku. Vystříhnete tolik kapek, kolik slov má verš – každé slovo bude napsáno na jedné kapce. Váš verš je napsaný v Bibli (B21) – Jan 6,35b: **„Kdo věří ve mě, nebude nikdy žíznit.“**
2. Do horní části každé kapky udělejte díрку pomocí děrovačky.
3. Kapky navlékněte na provázek v pořadí slov verše. Každou kapku k provázku přivazujte postupně, aby zůstaly oddělené a ve správném pořadí.
4. Na kelímek pomocí pastelek nakreslete vzor kamene nebo ho polepte barevným papírem. Napište na něj věty: **„Ježíš je živá voda.“** **„Ostatním budu vyprávět o Ježíši.“**
5. Na dně kelímku udělejte díрку a provlékněte jí provázek s kapkami. Provázek přilepte ke dnu kelímku, aby držel na místě.

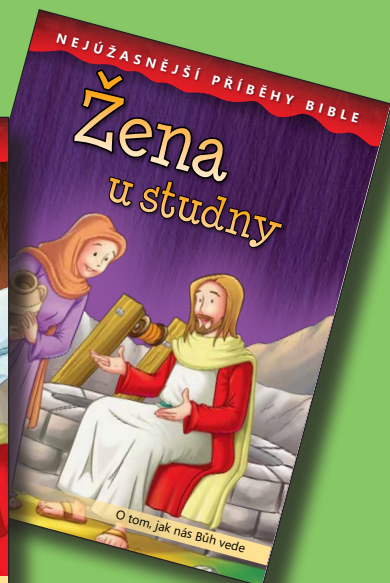
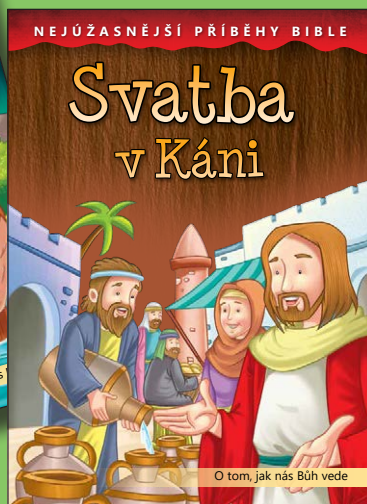
Otázky k zamyšlení

- Jakým způsobem začal Ježíš rozho-
vor se samařskou ženou u Jákovy
studny? Jak rozhovor převedl na
duchovní téma?
- Jak postupně začala žena chápat,
že s ní nemluví obyčejný muž, ale
Mesiáš?
- K čemu ji bezprostředně vedlo
poznání, že Ježíš je Mesiáš? Jakou
roli v jejím svědectví hrálo to, že
měla ráda lidi a zajímala se o jejich
potřeby?

NEJÚŽASNĚJŠÍ PŘÍBĚHY BIBLE

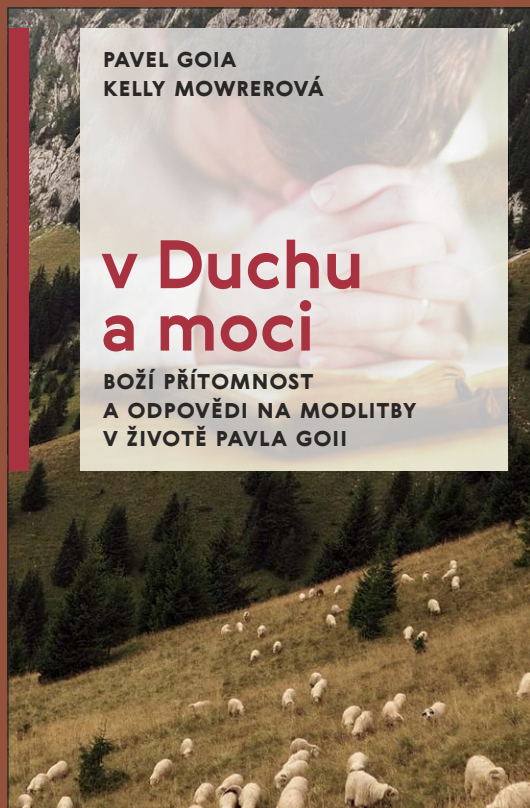


12 příběhů ze Starého zákona



12 příběhů z Nového zákona

Objednávky přijímá Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 44/5, 160 00 Praha 6 – Sedlec,
e-mail: expedice@adventorion.cz, tel.: 603 553 625, www.adventorion.cz



PAVEL GOIA
KELLY MOWREROVÁ

v Duchu a moci

BOŽÍ PŘÍTOMNOST
A ODPOVĚDI NA MODLITBY
V ŽIVOTĚ PAVLA GOII

Pavel Goia a Kelly Mowrerová

V DUCHU A MOCI

Boží přítomnost a odpovědi na modlitby v životě Pavla Goii

„Jednou z největších potřeb křesťana žijícího v 21. století je být si neustále vědom reality Boží přítomnosti. Bůh je skutečný a vyslýchá naše modlitby. Zázraky se dějí i dnes! Životní zkušenosti Pavla Goii, popisované v této knize, to jasně potvrzují. Tato kniha vás povzbudí k tomu, abyste denně žili ve spojení s Bohem.“

Artur A. Stele

„Pavel Goia vyšel z ateistického a nesvobodného komunistického Rumunska a nyní se s námi dělí o úžasné příběhy ze svého pozoruhodného modlitebního života. S pomocí Kelly Mowrerové Dr. Goia odhaluje působení Boha nebes, který odpovídá na upřímné modlitby srdce, a to i v těch nejnepříznivějších situacích. Po přečtení této knihy budete toužit po dalších příbězích a vlastních podobných zkušenostech s milujícím Bohem, vládcem vesmíru.“

Anthony R. Kent

13 × 20 mm / 188 stran / brožovaná vazba

**Objednávky přijímá Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 44/5, 160 00 Praha 6 – Sedlec,
e-mail: expedice@adventorion.cz, tel.: 603 553 625, www.adventorion.cz**